

Proces wzrostu WŻCh

Wskazówki formacyjne

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego w Polsce

2012

Spis Treści

Słowo wstępne.....	4
Wprowadzenie	7
1. Aspekty procesu wzrostu WŻCh.....	10
1.1 Jezus jako nasz model wzrostu.....	10
1.2 Posługa w Kościele.....	10
1.3 Proces ignacjański.....	11
1.4 Podstawowe aspekty osobowości.....	11
1.5 Kierownictwo duchowe.....	13
2. Wymiary powołania.....	16
2.1 Wymiar duchowy (ignacjański).....	16
• Jezus wzywa nas, abyśmy byli z Nim.....	16
• Jesteśmy członkami Ludu Bożego	17
• Tożsamość ignacjańska	17
2.2 Wymiar wspólnotowy.....	18
• Być z innymi.....	18
• Wzrastać w uniwersalizmie.....	18
• Czuć z Kościołem.....	19
2.3 Wymiar apostołski.....	19
• Głosić Ewangelię	19
• Wspólnota apostołska.....	20
• Dzielić się odpowiedzialnością dla większej służby.....	21
• Szczególna troska o ubogich.....	21
3. Etapy (i dynamika) formacji w WŻCh.....	23
3.1 Pragnienia.....	23
3.2 Poszukiwanie.....	24
3.3 Odkrycie	24
3.4 Potwierdzenie	25
4. Etapy formacji WŻCh.....	26
4.1 Etap I: Wprowadzenie – przyjęcie do WŻCh: <i>Nauczycielu, gdzie mieszkasz?</i> 28	
• Cele Etapu I.....	29
• Przybliżony czas trwania Etapu I	30
• Treści Etapu I.....	30
• Podstawowe środki stosowane w trakcie Etapu I	30
• Oznaki końca Etapu I.....	31
4.2 Etap II. Tworzenie podstaw do rozpoznania powołania: <i>Chodźcie, a zobaczycie!</i>	32
• Cele Etapu II.....	32

•	Przybliżony czas trwania Etapu II.....	33
•	Treści Etapu II.....	33
•	Podstawowe środki stosowane w trakcie Etapu II.....	35
•	Oznaki końca Etapu II.....	37
4.3	Etap III. Rozpoznawanie powołania: <i>Co powinienem uczynić dla Chrystusa?</i> 38	
•	Cele Etapu III.....	38
•	Przybliżony czas trwania Etapu III.....	39
•	Treści Etapu III.....	39
•	Podstawowe środki na Etapie III.....	41
•	Oznaki końca Etapu III.....	42
4.4	Etap IV. Rozpoznawanie apostołstwa: <i>Kochać i służyć we wszystkim</i>	43
•	Cele Etapu IV.....	44
•	Przybliżony czas trwania Etapu IV.....	44
•	Treści Etapu IV.....	44
•	Podstawowe środki na Etapie IV.....	46
•	Oznaki przeżywania w pełni etapu rozpoznawania apostołstwa.....	47
5.	Organizacja wspólnoty i posługi w procesie wzrostu.....	49
5.1	Różne posługi we Wspólnocie.....	49
5.2	Rola wspólnoty w procesie wzrostu.....	56
6.	Zakończenie.....	58
	Załącznik nr 1: SPOTKANIA.....	59
	Załącznik nr 2: TABELA.....	60
	TABELA 1: WYMIARY POWOŁANIA WŻCh.....	61
	TABELA 2: ETAPY FORMACJI (WZROSTU) WŻCh.....	62
	TABELA 3. ZNAKI FORMACJI / WZROSTU WŻCh (z uwzględnieniem etapów powołania).....	66

Słowo wstępne

W całej historii i obecnym życiu naszej wspólnoty przejawia się działanie łaski Bożej. Praca nad dokumentem „Proces wzrostu WŻCh” stała się okazją do ukazania nam tej prawdy.

Minęło już sporo czasu od wydania ostatniego dokumentu formacyjnego, „Charyzmat WŻCh”, który zbierał doświadczenia naszej drogi z około 30 lat. Jak wyjaśniono w wytycznych do tego dokumentu z 1996 r. – opublikowanego jako „Suplement do Progressio” nr 45 i 46 – składał się on z dwóch części: „Wskazówki dla formacji WŻCh” i „Proces wzrostu WŻCh”. Opierając się na doświadczeniach i owocach z Itaici (1998 r.), w 2001 r. wydano zmienioną wersję części I („Suplement do Progressio” nr 56).

Rewizja zmian w Części II zajęła nam więcej czasu niż rewizja Części I. Wymagała zastanowienia nad bogatymi doświadczeniami w formacji Wspólnoty Światowej, a także nad wielkimi wyzwaniem, przed którymi stajemy, chcąc żyć i działać jako Ciało Apostolskie. W Radzie Wykonawczej musieliśmy ustalić, jakiego typu dokument może być najbardziej pomocny we wzroście w formacji dla misji, uwzględniając jednocześnie różnorodność naszego życia w różnych częściach świata.

Dokument, który Wam wszystkim prezentujemy, ma szczególną wartość z dwóch powodów: ze względu na jego inspirujący charakter, jak i na wiedzę praktyczną dotyczącą sposobów postępowania nie tylko w sprawach formacji, ale bardziej ogólnie – jako „wspólnota prorocka”. W duchu i tradycji naszych Zasad Ogólnych, Survey’a (1982 r.) i dwóch kolejnych wersji dokumentu „Charyzmat” jest on instrumentem do dalszego pogłębienia naszego wspólnego powołania i misji apostolskiej w świecie. To kolejny krok do odnowy, odrodzenia i nowej tożsamości – na drodze, która rozpoczęła się w 1967 roku. Wraz z Zasadami Ogólnymi ma on pomóc w wyrażeniu naszych najgłębszych pragnień posługi apostolskiej. „Żyjąc głębiej naszym charyzmatem, będziemy także działać skuteczniej jako Ciało Apostolskie” (Dokument końcowy, p. 2.4, Fatima 2008).

W sensie praktycznym dokument ten jest wszechstronnym przewodnikiem w procesie wzrostu WŻCh, omawiającym kluczowe doświadczenia drogi formacyjnej. Zwraca uwagę na istotę procesu wzrostu WŻCh, na wymiary powołania WŻCh oraz fazy i dynamikę formacji WŻCh na poziomie osobistym. Opisuje także różne etapy formacji doświadczane i realizowane na poziomie wspólnotowym. Wreszcie, aby nakreślić wszystkie aspekty formacji i funkcjonowania wspólnoty, kieruje uwagę na sprawy organizacji WŻCh i różne posługi pełnione we wspólnocie.

Niniejszy dokument podejmuje również inne ważne tematy odnoszące się do zaangażowania w misję Chrystusa, rozeznawania apostołskiego (osobistego i wspólnotowego), do duchowości ignacjańskiej (szczególnie Ćwiczeń duchowych), powołania osobistego oraz współpracy WŻCh z Towarzystwem Jezusowym i szerszą siecią osób związanych z duchowością ignacjańską. Poruszone w nim zagadnienia są pomocne w formacji zarówno na poziomie osobistym, jak i wspólnotowym. Dokument ten opisuje procesy wzrostu i integracji właściwe dla obu poziomów.

Chociaż dokument ten zawiera wartościowe informacje, to prawdziwe owoce można uzyskać dopiero przez korzystanie z niego z wielkodusznym zaangażowaniem wszystkich członów wspólnoty. Podane wskazania, służące jako główny zarys i droga, powinny być dostosowane do realiów krajowych i lokalnych WŻCh.

Adresaci dokumentu

Został on przygotowany dla wszystkich członków WŻCh, ale przede wszystkim dla animatorów, zespołów formacyjnych (tj. osób odpowiedzialnych za procesy formacji) i tych, którzy pełnią inne formalne posługi we wspólnocie. Dokument ten zakłada wcześniejsze doświadczenie i znajomość drogi życia WŻCh oraz zasadniczych procesów formacyjnych.

Będzie on szczególnie przydatny dla osób w pełni rozumiejących całą istotę procesu formacji, ponieważ mogą one wybierać to, co jest bardziej potrzebne do realizacji danego zadania. Choć stanowi on cenne źródło pomocne w osiągnięciu pełnej i zintegrowanej formacji WŻCh, nie jest wystarczający – należy też odwoływać się do innych tekstów, osób i doświadczeń.

Trzeba również podkreślić istotną rolę liderów wspólnot narodowych, którzy powinni dostosować procesy formacyjne odpowiednio do warunków, potrzeb i okoliczności, w których żyje dana wspólnota.

Zachęcamy tych, którzy pełnią szczególną odpowiedzialność za formację w WŻCh, aby zobaczyli swoje zadania jako szczególną misję skierowaną ku wspieraniu odnowy osobistej i wspólnotowej.

Ograniczenia tego dokumentu

Dokument ten będzie używany w wielu różnych kontekstach kulturowych. Dlatego trzeba będzie dostosować go do tych kontekstów pod względem stylu i środków wyrazu. Konieczne może okazać się również uzupełnienie go przez inne lokalnie wydawane dokumenty umożliwiające pełne zrozumienie i praktyczne zastosowanie jego treści.

Podobnie jak w poprzednie publikacje („Charyzmat WŻCh”) dokument ten jest obszerny i może wydawać się nieco za długi. Jednakże Światowa Rada Wykonawcza i wydawcy postanowili, że powinien zostać opublikowany w całości jako cenne źródło informacji dla wszystkich. Niektóre kraje lub regiony mogą zechcieć tworzyć skróconą wersję całości lub części do częstszego użytku.

Pragniemy podziękować z całego serca zespołowi składającemu się z członków WŻCh z Ekwadoru, Peru, Hiszpanii i Stanów Zjednoczonych Ameryki, odpowiedzialnych za stworzenie dokumentu formacyjnego oraz wielu innym, którzy mieli wpływ na ten projekt. Mamy świadomość wielkiego wkładu modlitwy, refleksji, konsultacji i pracy włożonej w ten dokument.

Dokument ten jest kolejnym przyczynkiem do rozumienia charyzmatu WŻCh i życia nim jako szczególnym powołaniem w Kościele. To następny krok w historii obecności i wołania Chrystusa w naszym życiu oraz naszej odpowiedzi, zarówno indywidualnej, jak i wspólnotowej.

Odwieczne pytania zadawane przez starożytnych Greków: „Jak mamy żyć?” i „Co mamy czynić?” pozostają zawsze aktualne i domagają się nowej odpowiedzi w zależności od czasu i okoliczności. Naszą odpowiedź znajdujemy w Chrystusie, który jest *Drogą, Prawdą i Życiem* (J14,6), w duchowości ignacjańskiej i naszym charyzmacie.

Niniejszy dokument prowokuje nas do poważnego spojrzenia na obszary naszej odpowiedzialności oraz udzielania wielkodusznej i bezzwłocznej odpowiedzi na potrzeby naszych czasów. Możemy w nim znaleźć praktyczne porady na temat postępowania w tych wszystkich sprawach. Wraz z Zasadami Ogólnymi może on być źródłem inspiracji i punktem odniesienia przy analizowaniu naszego życia i planowaniu działań.

Przy okazji publikacji tego dokumentu staramy się o postawę wielkoduszności i dyspozycyjności i prosimy Ducha Świętego o potrzebne łaski do odnowienia i umocnienia naszego powołania i misji. Prośmy o to, abyśmy mogli nieść światło Chrystusa i Jego obietnicę do każdego miejsca na świecie, w którym żyjemy i gdzie jest to najbardziej potrzebne. Lub, jak ujęło to Zgromadzenie Ogólne w Fatimie: „*Niech wszyscy członkowie Wspólnoty Światowej »zachowają wszystkie te sprawy w swoich sercach«* (Łk 2, 51), *tak abyśmy mogli żyć głębiej i działać efektywniej jako Ciało Apostolskie, wędrując z ubogim i pokornym Chrystusem przez ludzkie dzieje i bardziej identyfikując się z Jego misją (ZO 8)*”.

Daniela Frank
Prezydent Światowej WŻCh

październik 2009

Wprowadzenie

- I. Łącząc tradycję WŻCh, doświadczenia życiowe i potrzeby członków wspólnoty (zgodnie z tym, co odczytało Zgromadzenie Światowe w Hong Kongu w 1994 r.), opublikowano pierwotną wersję dokumentu „Charyzmat WŻCh” (*Suplement nr 45 i 46*, grudzień 1996). Ten dwuczęściowy dokument przedstawił Wspólnocie Światowej zbiór przemyśleń na temat charakterystyki członków WŻCh, formacji, istoty naszego powołania oraz misji w Kościele.
- II. Pierwsza część dokumentu z 1996 r. (zatytułowana wówczas „Wskazówki dla formacji WŻCh”) została później zrewidowana. Po zatwierdzeniu na Zgromadzeniu Światowym w Itaici w 1998 r. opublikowano ją w 2001 r. w „Progressio” pod tytułem „Charyzmat WŻCh – poprawiony” (*Suplement nr 56*, grudzień 2001).
- III. Rewizja drugiej części dokumentu z 1996 r. (zatytułowanej „Proces wzrostu WŻCh”) została przesunięta w czasie w celu umożliwienia szczegółowej analizy i propozycji zmian. Uznano, że potrzeba głębszej refleksji nad różnymi aspektami procesu formacji WŻCh oraz naszego powołania osobistego i wspólnotowego. Prezentowany tutaj dokument jest poprawioną wersją drugiej części dokumentu z 1996 r. i obecnie publikowany jako „Proces wzrostu WŻCh”.
- IV. Od samego początku WŻCh idzie drogą prowadzącą ku misji, która stanowi podstawowy element naszego charyzmatu, oraz była i jest przedmiotem szczególnej uwagi na ostatnich Zgromadzeniach Światowych. W 1994 r. na Światowym Zgromadzeniu w Hong Kongu wspólnota odczytała potwierdzenie pragnienia oraz łaski bycia „wspólną w misji”. Na Zgromadzeniu Światowym w Itaici w 1998 r. zrozumieliśmy, że „naszą wspólną misją” jako Wspólnoty Światowej jest dać Panu odpowiedź na Jego wezwanie, uwzględniając najpilniejsze i najbardziej powszechne potrzeby współczesnego świata. W 2003 r. Zgromadzenie Światowe w Nairobi stanęło wobec realiów zglobalizowanego świata, w którym obecnie żyjemy. Otrzymaliśmy wówczas łaskę bycia „posłanymi przez Chrystusa jako członkowie jednego ciała”, aby „iść razem wspierając się nawzajem”¹ i odpowiadać jako wspólnota apostołska na wyzwania naszych czasów.
- V. Chcąc odpowiedzieć na wezwanie Pana w naszych czasach, Zgromadzenie Światowe w Nairobi w 2003 r. zaprosiło nas (w swoich rekomendacjach), abyśmy pełniej weszli w te procesy, które pomagają nam żyć powołaniem i misją WŻCh, a w szczególności

¹ Suplement nr 58.

sposób, abyśmy zwrócili uwagę na mocną formację i przywództwo „jako niezbędne środki w kierunku organizacji, która ma być bardziej apostołska”².

- VI. W celu realizacji tych procesów Światowa Rada Wykonawcza powołała międzynarodowy zespół do przygotowania projektu tekstu, który wspomagałby wspólnoty w ich planach formacyjnych na drodze WŻCh.
- VII. Przy opracowywaniu tego dokumentu wzięto w pełni pod uwagę zalecenia i wskazówki z ostatnich Zgromadzeń Światowych, odpowiedzi na ankiety przeprowadzone przez Światową Radę Wykonawczą w ciągu ostatnich dwóch lat, wskazania ostatnich spotkań międzynarodowych oraz doświadczenia formacyjne różnych wspólnot krajowych i regionalnych. Nie trzeba chyba wspominać, że przez cały czas podejmowane prace miały za punkt odniesienia Ćwiczenia Duchowe Św. Ignacego (ponieważ są one szczególnym źródłem naszej duchowości³), Zasady Ogólne i Normy Ogólne, a także kryteria formacji zawarte w dokumencie „Charyzmat WŻCh” (2001).
- VIII. Niniejszy dokument ma nam pomóc w integracji tego, **kim już jesteśmy**, z tym, **kim mamy nadzieję się stać**. Dlatego z jednej strony zbiera zasady procesu formacji WŻCh i doświadczenia osób oraz wspólnot, a z drugiej kieruje nas przyszłości i aktualizuje procesy wzrastania WŻCh zgodnie z wezwaniem z Nairobi. Przypomnijmy sobie, że Zgromadzenie w Nairobi zaprosiło nas do pójścia naprzód, abyśmy stawali się Ciałem Apostolskim, które rozeznaje, posyła, wspiera i ocenia. Pragniemy, by nasz dokument pomógł budować większą jedność we Wspólnocie Światowej, zachowując jednocześnie wartość i bogactwo różnorodności. A także, by posłużył jako przewodnik w procesie formacji wspólnot narodowych. Spełni on tę rolę poprzez ustalenie ogólnych zarysów i kierunków, dzięki którym wspólnotom łatwiej będzie opracowywać własne plany formacyjne odpowiadające ich potrzebom i realiom. Dokument nie ustanawia zestawu norm, które muszą być przestrzegane. Przeciwnie, ma zachęcić nas do pójścia głębiej, do podróży po własnej ścieżce wzrostu, którego ostatecznym celem jest dzielenie się naszym powołaniem i pełniejsze uczestnictwo w misji bycia Ciałem Apostolskim w Kościele.
- IX. W dokumencie tym zebraliśmy powszechne i podstawowe cechy procesu powołania do WŻCh, określane jako „**aspekty**” **procesu wzrostu WŻCh**. Następnie zajęliśmy się różnymi **wymiarami** definiującymi powołanie do WŻCh, po czym zgłębialiśmy **fazy** procesu formacji z perspektywy rozwoju osobistego i wspólnotowego. Zamieściliśmy te rozdziały z nadzieją, że pomogą one w zrozumieniu wewnętrznych procesów i doświadczeń związanych z formacją i powołaniem do WŻCh, a także w ocenie naszego osobistego, wspólnotowego i apostołskiego procesu wzrostu.

² Rekomendacje.

³ ZO 5.

- X. Dokument przedstawia cztery zasadnicze **etapy procesu formacji**, a także analizuje różne **posługi** pełnione we wspólnocie istotne dla procesu wzrostu WŻCh. W każdym z **etapów** tej podróży wskazujemy cele, przybliżony czas trwania oraz podstawowe środki i oznaki zakończenia danego etapu.
- a. **„Cele etapów” i „oznaki zmiany etapów” formacji** zostały napisane na podstawie rzeczywistych doświadczeń członków wspólnoty, którzy przeszli tę drogę. Osoby te wskazują na kamienie milowe charakteryzujące drogę WŻCh i będące owocami, które wyznaczają tempo podróży na każdym etapie tej drogi. Pomagają nam one również określić miejsce – osobiste i naszych wspólnot – w owej podróży na drodze powołania.
 - b. **„Treści” i „środki realizacji”** są pewnymi propozycjami, które powinny być dostosowane do sytuacji każdej wspólnoty krajowej, tak aby można było uzyskać oczekiwane owoce wzrostu.
 - c. **„Czas trwania” danego etapu** jest określany po to, aby pomóc nam w rozpoznaniu postępu lub ewentualnej stagnacji w tym procesie.
 - d. **„Posługi”** zawierają opis niektórych funkcji i koniecznych obszarów odpowiedzialności pomocnych w organizacji wspólnoty i w prawidłowym przebiegu procesu formacji.
 - e. **Komentarz.** Części dokumentu: **„Etapy...”** oraz **„Posługi”** podają wskazówki dla animatorów, koordynatorów i zespołów formacyjnych. Będą im też pomocne w uzyskaniu głębszej wewnętrznej znajomości procesu wzrostu, co powinno sprzyjać otrzymaniu większych owoców. Aby korzystanie z dokumentu było prostsze i łatwiej można było zbudować sobie ogólny obraz zawartych w nim treści, na końcu zamieszczone zostały **tabele**.
- XI. Oddajemy ten dokument do dyspozycji wspólnoty, żeby mogła korzystać z niego w takim stopniu i z taką częstością, z jaką jest to bardziej pomocne i prowadzące do bliskiego spotkania z Jezusem. Niech pomaga rozświecić i inspirować drogę, życie i misję naszych wspólnot.
- XII. Pokładamy zaufanie w Panu, który zaprasza każdego z nas do życia naszym powołaniem i który towarzyszy nam we wzrastaniu, ponieważ wiemy, że „nie porzuci On dzieła rąk Swoich”.

1. Aspekty procesu wzrostu WŻCh

1. Poszukiwanie własnego powołania jest podróżą, podczas której wrostamy osobowo i duchowo. W WŻCh proces wzrostu obejmuje całe życie człowieka. Jest to proces coraz głębszego potwierdzania powołania, w którym zawarte są wszystkie apostołskie odpowiedzi udzielane na wezwanie Pana w ciągu naszego życia.
2. Istota procesu naszego wzrostu ma swoje korzenie w chrześcijaństwie oraz w specyficznym charyzmacie naszej wspólnoty.

1.1 Jezus jako nasz model wzrostu

3. Wierzmy, że Duch Boży, obecny we wszystkich ludziach i wszystkich rzeczach⁴, przynagla nas do poszukiwań i wrostania ku celowi, jaki ma On dla każdego z nas.
4. Nasz model człowieczeństwa to ten, który proponuje nam Jezus poprzez swoje nauczanie, czyny i sposób życia. Był ubogi i pokorny; poznał Boga jako Ojca i odkrył w każdym człowieku brata/siostrę, których ukochał tak bardzo, że oddał za nich swoje życie. Sposób i pełne nadziei doświadczenie życia na wzór Jezusa⁵ jest głównym celem procesu wzrostu w WŻCh.

1.2 Posługa w Kościele

5. Kościół powierza Wspólnocie Życia Chrześcijańskiego opiekę nad skarbem, którym jest charyzmat WŻCh – jako dar otrzymany przez nas od Boga. Wspólnota przyjmuje tę misję i czuwa, by proces rozwoju osobistego i wspólnotowego zgadzał się z naszym specyficznym charyzmatem i na różne sposoby miał udział w misji Chrystusa i Jego Kościoła⁶.

⁴ ĆD 235: „Zwrócić uwagę na to, jak Bóg mieszka w stworzeniach ... i we mnie także mieszka, dając mi żyć, czuć i darząc mnie rozumem. A nadto uczynił mnie świątynią swoją, ponieważ jestem stworzony na podobieństwo i obraz Jego...”

⁵ J 14, 6: „Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze Mnie”. J 14, 9: „Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca”.

⁶ Światowe Zgromadzenie w Nairobi w 2003 r. przypomina Wspólnotom Narodowym i Radzie Wykonawczej (ExCo) WŻCh o ich odpowiedzialności za „4. Pogłębianie rozumienia drugiej części "Charyzmatu WŻCh" (*Progressio*, grudzień 1996)” oraz „5. Kierowanie naszych programów formacyjnych w taką stronę,

6. Zgodnie z tym zadaniem wspólnoty WŻCh, odpowiadając na wezwania Ducha Świętego⁷, dążą do ustanowienia odpowiedniej struktury i poszukują pośród swoich członków tych, którzy mogą pomóc innym w formacji i towarzyszyć im w odkrywaniu powołania i realizacji ich misji⁸.
7. Ci, którzy zapewniają formację (i tworzenie naszych struktur formacyjnych), wypełniają misję Kościoła otrzymaną przez Światową Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego. Są oni kanałem, przez który Kościół powszechny formuje swoich wiernych na drodze ciągłego nawrócenia, starając się zawsze szukać i odnajdywać Boga we wszystkich rzeczach.

1.3 Proces ignacjański

8. Styl życia WŻCh to świecki sposób życia wg Ćwiczeń Duchowych⁹. Ich pedagogika i metodologia są obecne, z odpowiednimi modyfikacjami¹⁰, we wszystkich fazach naszego osobistego i wspólnotowego wzrostu i formacji.
9. Dynamika Ćwiczeń Duchowych sprawia, że życie Jezusa przenika coraz bardziej do naszego najgłębszego „ja”. Wewnętrzna dyspozycyjność Jezusa, Jego czyny i słowa stają się nam coraz bliższe. W ten sposób doświadczamy nawrócenia; nasze życie jest przekształcane zarówno na poziomie indywidualnym, jak i wspólnotowym, tak że jesteśmy w stanie poświęcić bez reszty nasze życie osobiste i wspólnotowe dla zbawienia całego rodzaju ludzkiego¹¹.

1.4 Podstawowe aspekty osobowości

10. Biorąc pod uwagę, że powołanie WŻCh jest osobiste, procesy wzrostu i formacji powinny pomóc człowiekowi poznać i poddać refleksji zarówno siebie, jak i świat,

abyśmy stawali się ciałem apostołskim na wszystkich szczeblach (wspólnot podstawowych, wspólnot narodowych i wspólnoty światowej)”.

7 Przewodnikami dla naszych planów rozwoju są polityka, kierunki i zalecenia określone przez Zgromadzenia Światowe i Narodowe (ZO 17a, NO 16) oraz dokumenty WŻCh.

8 *Christifideles laici*, nr 58: „Podstawowym celem formacji świeckich katolików jest coraz pełniejsze odkrywanie przez nich własnego powołania i coraz większa gotowość do tego, by żyć nim w wypełnianiu własnej misji”.

⁹ Rekomendacje ze Zgromadzenia w Nairobi, 2003. Dokument: „Charyzmat WŻCh”.

¹⁰ ĆD 18.

¹¹ ZO 8.

w którym żyje. Pomagają one również osiągnąć wewnętrzne poznanie woli Bożej wobec siebie, by przyswoić ją samemu i we wspólnocie dla dobra świata.

11. W związku z tym proces formacyjny WŻCh zawiera w sobie badanie umysłu i serca umożliwiające głębsze zrozumienie życia i wiary w danym nam kontekście życia społecznego i życia Kościoła. W ten sposób jesteśmy w stanie kształtować relacje z Bogiem, z innymi, z otaczającym światem i z samym sobą oraz kochać to, co poznajemy.
12. Refleksja intelektualna odbywa się w kontekście kulturowym każdej osoby i grupy WŻCh. Może ona się rozwijać poprzez stosowanie rozeznawania duchowego i analizy społecznej, zdolność rozumienia rzeczywistości w całej jej złożoności oraz przez krytyczny i twórczy sposób myślenia.
13. W toku procesu formacyjnego osoba zdobywa wiedzę i doświadczenie, pod których wpływem kształtuje swoje sądy zgodnie z kryteriami chrześcijańskimi i szuka właściwych rozwiązań problemów świata poprzez własne wybory życiowe i posługę apostołską.
14. Proces formacyjny wspiera osobę w:
 - refleksji nad przesłaniem chrześcijańskim poprzez studia teologiczne i biblijne oraz nauczanie Kościoła;
 - wejściu w ducha i praktykę Ćwiczeń Duchowych, duchowości ignacjańskiej oraz w styl życia WŻCh, tak jak jest to ujęte w Zasadach Ogólnych i Normach Ogólnych;
 - refleksji nad rzeczywistością indywidualną i społeczną na wszystkich jej poziomach: psychologiczno-pedagogicznym, politycznym, ekonomicznym, społeczno-kulturowym i religijnym.
15. Fundamentalna dla ludzkiego zachowania jest również **uczuciowość**. Uczucia są reakcjami, które rodzą się w człowieku, gdy wchodzi on w relacje ze swoim otoczeniem. Uczuciowość obejmuje skłonności, pragnienia, emocje, i namiętności itd., które powstają spontanicznie, niezależnie od naszej woli. Dojrzałość uczuciowa wydatnie przyczynia się do rozwijania życia duchowego, do pozytywnych relacji z innymi i do głębszego zaangażowania apostołskiego.
16. Z tego powodu w formacji w WŻCh przyznajemy uczuciowości ważne miejsce, starając się, aby każda osoba mogła w sposób dojrzały żyć wiedzą i doświadczeniem serca, umiała prowadzić dialog z własnymi uczuciami, potrafiła zauważyć wewnętrzne opory i pułapki, kształtowała zdrowe relacje osobowe oraz zmysł sprawiedliwości, uczuciowości i postawę służby dla innych. Jest to nie tylko kwestia introspekcji, ale tak-

że dialogu z Bogiem i zaufania w Jego bezwarunkową miłość, która nieustannie odnawia nas, nasze relacje i nadzieje związane z teraźniejszością i przyszłością.

17. Osiągnięcie dojrzałości uczuciowej nie oznacza zniknięcia wszystkich napięć, lecz rozładowywanie ich bez naruszenia integralności osoby. Napięcia są przyjmowane i integrowane z życiem na poziomie moralnym i duchowym. Wyraża się to w zdolności do podejmowania decyzji bez nadmiernych wątpliwości i z poczuciem spokoju.
18. W WŻCh staramy się integrować wiarę z życiem we wszystkich jego przejawach, dążąc do wypełniania woli Bożej w życiu rodzinnym, małżeńskim, zawodowym i społecznym. Jest to praktyka rozeznawania uczuć i poruszeń, która prowadzi osoby rozeznające do bycia kontemplatywnymi w działaniu.
19. Wzrastanie w dojrzałości ludzkiej musi znajdować konsekwentne odbicie w naszym sposobie życia. Chcemy wzrastać w autentyczności, wolności, hojności i odpowiedzialności.

1.5 Kierownictwo duchowe

20. „Rozpoznajemy, że szczególnie modlitwa osobista i wspólna, rozeznanie we wspólnocie, rozeznanie indywidualne, codzienny rachunek sumienia oraz kierownictwo duchowe są ważnymi środkami do szukania i odnajdywania Boga we wszystkich rzeczach.”¹²
21. Gdy wspólnota WŻCh przyjmuje osobę, podejmuje odpowiedzialność za towarzyszenie i pomaganie jej, by mogła odkryć, czy sposób życia proponowany przez WŻCh jest właściwą odpowiedzią na powołanie dane tej osobie przez Boga¹³.
22. Wspólnoty narodowe określają sposoby duchowego kierownictwa oraz przyjmowania i formowania członków w różnych wspólnotach lokalnych. Dbają też o to, by adaptować i rozpowszechniać kierunki, wskazówki i zalecenia Światowych i Narodowych Zgromadzeń WŻCh¹⁴. Zalecenia te dotyczą różnych spraw, np. finansowych, kulturowych i społecznych itp., a także członkostwa (np. zasad przyjmowania nowych członków), formacji i przywództwa¹⁵.

¹² ZO 5.

¹³ wg NO 2: Wspólnota zobowiązana jest wprowadzić nowe osoby w nasz styl życia i pomóc im w odczytaniu, czy istnieją w nich możliwości i wezwanie do jego podjęcia oraz gotowość do identyfikowania się z całą Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego.

¹⁴ ZO 13, NO 16.

¹⁵ ZO 35 a, NO 40.

23. Wspólnoty narodowe, biorąc pod uwagę swoje uwarunkowania kulturowe, będą poszukiwały takich struktur oraz podejmowały takie procesy, aby efektywnie pomagać w prowadzeniu duchowym osób i grup na różnych etapach ich rozwoju.
24. Istotnym zadaniem wspólnot lub zespołów formacyjnych jest czuwanie nad wspólnotą na każdym jej poziomie – światowym, regionalnym, krajowym – tak aby formacja przyczyniała się do odkrywania i rozwoju WŻCh jako drogi życia oraz posługi w misji, do której jesteśmy ciągle powoływani przez Boga.
25. Struktury i rozwiązania wykorzystywane przez wspólnotę w kierownictwie duchowym i formacji mają za zadanie odzwierciedlać i propagować styl życia WŻCh. Wspólnota zwołuje osoby, które mają charyzmat przewodnictwa duchowego lub prowadzenia formacji, oraz rozeznaje, z jakich osób budować struktury, które będą opiekować się i troszczyć o powołania do WŻCh oraz o apostolski wzrost osób i grup. Wspólnota uczestniczy również w wyborze animatorów posyłanych do towarzyszenia każdej grupie.
26. Duchowe prowadzenie (i doświadczenie duchowe) jest ważnym środkiem wzrostu duchowego osób i grup. W tym duchowym kierownictwie brane są pod uwagę etapy wzrostu oraz okoliczności życia osób lub wspólnot, tak aby owoc każdego z tych etapów owoc został osiągnięty.
27. Zadania animatorów oraz struktur służących formacji są dobierane odpowiednio do stopnia dojrzałości ludzi i grup oraz do ich powołania i zaangażowania apostolskiego¹⁶.
28. Wspólnota wspiera członków wysłanych w misję i ocenia ich pracę apostolską według ustalonych zasad, poszukując zawsze sposobu, jak lepiej służyć jako „świeckie Ciało Apostolskie wobec wyzwań świata”¹⁷.
29. W ramach wsparcia dla misji wspólnota narodowa tworzy i zapewnia formację¹⁸ animatorów grup w różnych wymiarach ich zaangażowania: ludzkim, teologicznym, społecznym, kościelnym, ignacjańskim (duchowość) itd. Formacja ta służy przygotowaniu ich do zadania, jakim jest prowadzenie duchowe osób i wspólnot w rozeznawaniu powołania i w rozeznawaniu apostolskim.
30. Ponadto Wspólnota Narodowa organizuje i prowadzi regularne spotkania animatorów, którzy biorą udział w misji prowadzenia duchowego we wspólnocie, które po-

¹⁶ NO 41 b: „animator (...) pomaga osobom i wspólnocie rozeznąć poruszenia oraz pomaga im w zrozumieniu celów i procesów WŻCh. Animator pomaga wspólnocie i jej koordynatorowi w znalezieniu i korzystaniu ze środków potrzebnych w formacji i misji wspólnoty. Uczestnictwo animatorów w życiu wspólnoty jest uwarunkowane koniecznością wypełniania przez nich efektywnie swojej roli.

¹⁷ Rekomendacje z Nairobi 2003, Formacja, pkt 5.

¹⁸ Wg NO 41b: „Animator jest osobą odpowiednio uformowaną...”

maga poszczególnym osobom oraz wspólnotom wzrastać i zachować wierność swojej misji. Owe spotkania w gronie animatorów mogą być okazją do dzielenia się pracą apostołską, do świętowania, refleksji i dyskusji, jak lepiej służyć wspólnocie, Kościołowi i światu.

31. Wspólnota celebrowa postępy w rozwoju zarówno indywidualnym, jak i wspólnotowym oraz rozpoznaje dary, którymi nasz Pan obdarzył każdą osobę we wspólnocie. Odkrycie skarbu własnego powołania (niekoniecznie poczynione w ramach WŻCh) i czynienie postępów w misji, np. w promowaniu sprawiedliwości, są powodami do radości i świętowania w ramach ciała Kościoła. Pielęgnowanie tych uroczystych chwil symbolizuje nasze zaangażowanie i nasze pragnienie bycia wiernymi wezwaniu, jakim Bóg nas obdarza.

2. Wymiary powołania

32. Życie WŻCh rozwija się w trzech wymiarach (nazywanych czasem „filarami” WŻCh). W procesie wzrostu osób i wspólnot oraz w ich odpowiedzi na dane im powołanie, filary te warunkują się nawzajem i nie mogą być rozdzielone¹⁹.

Te wymiary to:

Duchowość ignacjańska - wspólnota - misja

33. Wymiary te charakteryzują nas jako osoby i Wspólnotę. Wyrastają z naszego doświadczenia formacyjnego, inspirują nas w osiąganiu osobistych i wspólnotowych zamierzeń, a jednocześnie mogą być stale rozwijane. Właśnie one były przedmiotem naszego pragnienia już u samego początku procesu wzrostu.

2.1 Wymiar duchowy (ignacjański)

Jezus wzywa nas, abyśmy byli z Nim

34. Nasze życie wiary rozpoczyna się od otwarcia na Transcendentnego, na Boga, i na bycie człowiekiem ze wszystkimi jego możliwościami. Rozpoznajemy obecność Boga w ludziach i w całym stworzeniu. Staramy się dawać światu sens życia i nadzieję.

35. Jesteśmy wezwani, aby wyjaśniać naszą wiarę i nadzieję w świecie, w którym trudno jest mówić o Bogu i Bożych planach w stosunku do ludzi²⁰. Dlatego dążymy do tego, by pogłębiać naszą refleksję i rozumienie przesłania Ewangelii, by być wiernymi świadkami w różnych środowiskach (zawodowym, akademickim, wiejskim, miejskim itp.) oraz różnych kulturach. A przede wszystkim staramy się, by Ewangelia wrosła w nas tak, że stanie się naszym naturalnym sposobem życia²¹.

¹⁹ Jest tylko jedno powołanie, ale pewne tematy są powtarzane w różnych ujęciach. Uważamy, że powtórzenia pozwolą rozjaśnić zagadnienie i pokazać jedność powołania. Czasem warto spojrzeć na jeden szczególnie wymiar naszego powołania, zwłaszcza jeśli zauważymy, że mamy tendencję do pomijania tego wymiaru. Wymiary powołania mogłyby być jednak źle rozumiane, gdyby każdy z nich rozpatrywać osobno, zapominając o pozostałych.

²⁰ 1 P 3, 15; ZO 12; Charyzmat 2001, nr 94.

²¹ Regularna, modlitewna lektura Biblii indywidualna i wspólnotowa jest pomocną drogą do osiągnięcia tego celu. Bardzo ważne są również teologiczne i duchowe kursy formacyjne.

Jesteśmy członkami Ludu Bożego

36. Kościół jest sakramentem zbawienia²², a WŻCh jest wzywana, by „czuć z Kościołem”. Żyjemy w komunii z Chrystusem i Kościołem poprzez regularny udział w sakramentach, modlitwę i zażyłość z Pismem Świętym. Pragniemy, by łaski, które otrzymujemy poprzez sakramenty (zwłaszcza Eucharystię), znajdowały odbicie w całym naszym życiu. Odnawiamy nasze zaangażowanie, by w naszej codzienności żyć na sposób Chrystusa.
37. Wszelkie uroczystości wspólnotowe, czy to w WŻCh, we wspólnocie Kościoła czy w naszym życiu, mają wymiar sakramentalny, który staramy się odkrywać, by żyć nim w pełni.

Tożsamość ignacjańska

38. Duchowość ignacjańska zaprasza nas do jedności z Chrystusem, aby „*Go więcej kochać i bardziej naśladować*”. Toteż Ćwiczenia Duchowe św. Ignacego są naszym fundamentem i obok Osoby Chrystusa znajdują się w samym sercu WŻCh²³. Stanowią one centrum naszej duchowości i podstawowe, życiodajne doświadczenie, bez którego nasza przynależność do WŻCh nie miałaby żadnego znaczenia. Fundamentalne są również modlitwa, kierownictwo duchowe, rewizja naszego życia oraz rachunek sumienia.
39. Wszystko to pomaga nam służyć i być dla innych na wzór Chrystusa, jak zrozumiał i pokazał święty Ignacy.
40. Nasza duchowość uzdalnia nas także do odnajdywania Boga we wszystkich rzeczach, abyśmy stawali się kontemplatywni w działaniu, w łączności z Maryją jako naszym wzorem.
41. Cenimy duchowość ignacjańską jako narzędzie pomocne w stawaniu się jak Chrystus²⁴ i pogłębiamy swoją wiedzę o niej oraz jej doświadczenie. Pomaga nam ona rozpoznawać i akceptować nasze dary i ograniczenia, a także pozwala rozwijać zmysł odpowiedzialności, umacniać się, służyć radą i towarzyszyć innym w pracy na rzecz sprawiedliwości, pokoju, wolności i godności wszystkich ludzi²⁵.

²² Sobór Watykański II, LG 1.

²³ ZO 8: Charyzmat 2001 nr 18, 50.

²⁴ Ga 2, 20-21: „Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje, jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie. Nie mogę odrzucić łaski danej przez Boga. Jeżeli zaś usprawiedliwienie dokonuje się przez Prawo, to Chrystus umarł na darmo”.

²⁵ ZO 2.

2.2 Wymiar wspólnotowy

Być z innymi

42. Spotykamy się w małych wspólnotach lub grupach, aby we wzajemnych relacjach praktykować komuniję z Bogiem i pomagać sobie nawzajem wzrastać w powołaniu i misji²⁶. Zaproszenie do życia we wspólnocie, która odzwierciedla rozwój, dążenie naprzód i cofanie się swoich członków, wywodzi się z Tradycji biblijnej.
43. Nasze uczestnictwo w życiu wspólnoty jest naznaczone jej kondycją oraz relacjami z innymi²⁷. Poprzez wzajemne zaufanie i otwarcie mamy udział w życiowych doświadczeniach członków wspólnoty. Kierujemy naszą uwagę na rozeznawanie planów dotyczących życia osobistego i wspólnotowego. Jesteśmy wspólnotami rozeznającymi.
44. Formacja i kierownictwo duchowe, których doświadczamy we wspólnocie, prowadzą ku stopniowej integracji ze wspólnotą podstawową, narodową, światową oraz ze wspólnotą Kościoła. W odpowiednim czasie podejmujemy przymierze czasowe i stałe jako naturalny krok w utożsamianiu się z WŻCh, wyrażając w ten sposób umiłowanie naszego powołania²⁸.

Wzrastać w uniwersalizmie

45. WŻCh jest Wspólnotą Światową, ale swoje członkostwo wyrażamy na co dzień poprzez zaangażowanie w jednej, konkretnej grupie²⁹. Jako zbiorowość wszyscy członkowie WŻCh stanowią jedno ciało i identyfikują się z Zasadami Ogólnymi, Normami Ogólnymi i dokumentem „Charyzmat”. To tam odnajdujemy fundamentalny i uniwersalny charakter naszego powołania, które przekracza różnice kulturowe i wszelkie inne.
46. W ten sam sposób traktujemy decyzje Zgromadzeń Światowych i Światowej Rady Wykonawczej. Życie wspólnoty rozciąga się na prace i rozmaite posługi wspólnotowe, np. w zespołach apostoelskich, zespołach animatorów, zespołach osób odpowiedzialnych (Rady Lokalne, Rada Wykonawcza) itp.

²⁶ Charyzmat 2001, nr 28, ZO 4.

²⁷ Chcielibyśmy odzyskać atrakcyjność charakteryzującą pierwsze wspólnoty chrześcijańskie. Patrząc na te małe, nowe grupy chrześcijańskie, wielu mówiło: "patrzcie, jak oni się miłują". Tertulian (II w.) zauważa, że mówili o tym także zagorzali krytycy i przeciwnicy chrześcijaństwa. Nie można zaprzeczyć, że wspólnota życia, ducha, a nawet dóbr materialnych, w pewnych okolicznościach fascynowała niechrześcijan; w ten sposób, pomimo prześladowań, doszło do wielu nawróceń.

²⁸ ZO 10, NO 2-4.

²⁹ ZO 7,10, 11.

Czuć z Kościołem

47. Jako wspólnota kościelna żyjemy w pełnej komunii z Kościołem. Powołanie świeckich do WŻCh jest jedną z wielu dróg wzbogacających Kościół (któremu służymy pokornie, ponieważ gorąco go kochamy³⁰). Utrzymujemy trwałe stosunki z hierarchią Kościoła, z duchownymi oraz różnymi organizacjami i ruchami w Kościołach lokalnych. Mamy szczególną i naturalną więź z tymi organizacjami, które żyją duchowością ignacjańską³¹.
48. Kościół powierza nam jako laikatowi ewangelizację świata, np. rodzin, kultury, struktur politycznych i gospodarczych itp. W tym kontekście jesteśmy wezwani do odkrywania bogactwa powołania świeckich, aby żyć tym powołaniem w pełni, a tym samym karmić Kościół naszym twórczym życiem wiary.

2.3 Wymiar apostołski

Głosić Ewangelię

49. Każdy jest zaproszony, by w swoich okolicznościach życia odpowiedzieć na powołanie Chrystusa. Być kochanym przez Boga oznacza również być przez Niego posłanym. Z tego powodu WŻCh promuje formacyjne doświadczenia apostołskie, chcąc zachęcić osoby, by w tych swoich konkretnych okolicznościach życia udzielały Bogu odpowiedzi na Jego wezwania i w pełni przyswoiły sobie zagadnienie misji. Doświadczenia apostołskie dają nie tylko teoretyczną, ale również praktyczną wiedzę i doświadczanie świata, w którym żyjemy.
50. Misja to nie tylko jeszcze jedno z zajęć. Leży ona w samym sercu tożsamości chrześcijańskiej i tożsamości WŻCh. Powołanie do WŻCh zakłada bycie w misji. Oznacza to, że całe nasze życie, nasze działania i nasze „przestrzenie” życiowe znajdują umocnienie w tym, że jesteśmy posłani przez Chrystusa. Z tego powodu teren misji WŻCh nie zna granic. Obejmuje ona wszystkie aspekty ludzkiego życia³², gdziekolwiek Bóg zechce nas powołać – do pracy w Kościele lub w świecie, do rodziny lub działania na rzecz organizacji społecznych, gospodarczych, a także do zaangażowania w życie polityczne i kulturalne.

³⁰ Arrupe „Kościół dziś i jutro”, str. 491, Wyd. Mensajero, Sal Terrae, Bilbao-Santander.

³¹ Nairobi 2003: „Nasz wymiar narodowy”, nr 8.

³² ZO 8 i Charyzmat 2001, nr 87 daje obszerny opis możliwych obszarów misji. Warto tu wymienić wśród nich codzienne życie, rodzinę, pracę, studia, kulturę, politykę, ekonomię, posługi w WŻCh, udział w życiu parafii i w innych instytucjach kościelnych itp. Należy również pamiętać, o obszarach misji wskazanych przez Światowe Zgromadzenie w Itaici – „Progressio” Suplement nr 59, grudzień 2004.

51. Poprzez świadectwo naszego życia dajemy odpowiedź na niektóre pytania i zagubienie naszej kultury i naszych czasów³³. Życie członka WŻCh charakteryzuje się urzeczywistnianiem drogi Jezusa w wolności, solidarności, przejrzystości i prostocie. Przykładamy dużą wagę do tego, by nasze życie moralne strzegło godności osoby ludzkiej³⁴, było wierne Duchowi Świętemu, który daje jej życie, oraz zgodne z wartościami chrześcijańskimi.
52. Nasze osobiste działania w życiu codziennym rozumiemy jako odpowiedź na zaproszenie Boga udzieloną w wolności. Nasz sposób życia jest oparty na rozeznawaniu, które pomaga nam ocenić sytuacje życiowe bardziej krytycznie i odkryć wolę Bożą w każdej konkretnej sytuacji³⁵.
53. WŻCh stosuje ignacjańskie zasady rozeznawania apostołskiego, wybierając wezwania najpilniejsze i najpowszechniejsze, pomagając dzięki temu nieść „wyzwolenie” z barier dzielących bogatych i ubogich, ewangelizując kulturę i działając na rzecz jedności chrześcijan³⁶.
54. Szeroki zakres naszej misji sprawia, że osobiste, wspólnotowe i apostołskie rozeznanie jest w WŻCh szczególnie ważne³⁷. Powinniśmy stosować tę praktykę na wszystkich poziomach w istotnych sprawach, oceniając z Panem wezwania do służenia Mu w innych i rozpoznając Jego głos w potrzebach naszych braci i sióstr.
55. Ważne jest, by stworzyć konkretne możliwości służby. To, co nazywamy zaangażowaniami lub posługami, pozwala zebrać cenne doświadczenia bezpośrednio, które z kolei prowadzą do wzrostu naszej dyspozycyjności.

*Wspólnota apostołska*³⁸

56. Świat, do którego jesteśmy posłani, wymaga od nas dzielenia odpowiedzialności w misji. Kontemplacja cierpienia świata, kontakt z rzeczywistością i apostołskie doświadczenia służby inspirują nas, by realizować naszą misję jako jedno ciało pracują-

³³ Przyjmujemy, że istnieją różnorodne i jednakowo prawidłowe podejścia etyczne do różnych spraw. Problemem jest działanie na podstawie skrajnych postaw, np. hedonistycznego subiektywizmu („Zrobię to, co lubię”), przesadzonego pragmatyzmu („liczy się to, co jest łatwiejsze i bardziej praktyczne”), sceptycyzmu wobec wartości („żaden ideał nie jest wart zachodu”), relatywizmu itp.

³⁴ Charyzmat 2001, nr 87.

³⁵ ZO 5, Charyzmat 200.1, nr 19, 61-70, 109-124.

³⁶ ZO 8 d.

³⁷ ZO 12 a i b.

³⁸ Mk 6,7: „On przywołał Dwunastu i zaczął rozsyłać ich po dwóch, dając im moc nad duchami nieczystymi.”

ce na rzecz Królestwa Bożego i przynoszące większy owoc w sposób coraz bardziej powszechny³⁹.

57. W celu dzielenia odpowiedzialności za misję musimy wspólnie rozeznawać, powierzać misję i być posyłanymi, wspierać się wzajemnie i w końcu oceniać to, co zostało zdziałane. Kiedy Wspólnota wchodzi w ten proces, każdy dzieli odpowiedzialność za misję powierzoną przez Boga każdemu z pozostałych członków i w ten sposób wspólnota przekształca się we wspólnotę apostołską.

58. Członkowie WŻCh mogą też podjąć wspólny apostołat i misję grupową. W tym celu razem rozeznajemy misję oraz zadania i środki, które są z nią związane. Im większa posługa ma być skierowana na zewnątrz WŻCh, tym bardziej trzeba wzmacniać organizację i życie wspólnoty.

Dzielić się odpowiedzialnością dla większej służby

59. Życie WŻCh i jej działalność ewangelizacyjna ma miejsce w kontekście Królestwa Bożego: jest zadaniem rozpoczętym przez Boga i kontynuowanym w Kościele⁴⁰. Nasza duchowość otwiera cenne możliwości współpracy z osobami, które pełnią to samo zadanie. WŻCh krzewi współpracę z Towarzystwem Jezusowym oraz z innymi zgromadzeniami zakonnymi i ruchami świeckimi, podejmując to wszystko, co może przyczynić się do rozwoju nowych przedsięwzięć apostołskich.

60. Jednocześnie uznajemy wartość innych kościołów i religii, z którymi współpracujemy, dążąc do tworzenia „bardziej Bożego świata”. W podobnym duchu podejmujemy współpracę z różnymi instytucjami i osobami w społeczeństwie, by budować „bardziej sprawiedliwy świat”. Łączymy się i współpracujemy ze wszystkimi ludźmi, którzy pracują na rzecz sprawiedliwości i walczą o pokój, bez względu na ich status społeczny, rasę czy wiarę⁴¹.

Szczególna troska o ubogich

61. Jezus Chrystus żył jako ubogi i walczył przeciwko strukturalnym przyczynom ubóstwa i marginalizacji. Naśladujemy Go w Jego szczególnej trosce o ubogich i chcemy, żeby dzięki temu zmieniał się nasz sposób życia. Wyrażamy tę postawę poprzez od-

³⁹ Motto Zgromadzenia z Nairobi, 2003: „Posłani przez Chrystusa, członkowie jednego ciała”.

⁴⁰ ZO 6, Charyzmat nr 96 (2001r.).

⁴¹ ZO 8. Podobnie nasze publiczne zaangażowanie na rzecz sprawiedliwości jest podejmowane w różnych gremiach, takich jak w ONZ, organizacjach państwowych, pozarządowych, grupach wolontariuszy, firmach itp.

danie się osobom najbardziej cierpiącym i wykluczonym oraz przez solidarność z nimi⁴².

62. W ten sposób podejmujemy zobowiązanie do wypełniania naszych praw i obowiązków, promując je w społeczeństwie, zwłaszcza w obronie osób pokrzywdzonych. Wierzimy, że pracując dla wspólnego dobra, możemy zaofiarować więcej dobra powszechnego oraz bardziej sprawiedliwy i lepszy porządek. Dlatego tak ważna jest nasza obecność w polityce wyrażana poprzez codzienne chrześcijańskie życie⁴³.
63. Przesłanie Boga i Jego plan zbawienia są uniwersalne, nie wykluczają żadnych osób ani grup. Niemniej jednak szczególne ukierunkowanie na ubogich opiera się na prawdzie, że Bóg kocha i troszczy się o wyrzuconych na margines społeczeństwa. Ubodzy grają główną rolę budowaniu Królestwa Bożego.
64. Zdajemy sobie sprawę z godności wszystkich ludzi i ich zdolności do udziału w tworzeniu bardziej sprawiedliwego świata. Troska o ubogich prowadzi nas do zbliżenia się do wykluczonych braci i sióstr, aby odkryć ich potrzeby i pragnienia oraz pracować z nimi w tworzeniu bardziej humanitarnego społeczeństwa. Szukamy sposobów, które pozwolą wszystkim na życie w godności, i wykorzystujemy nasz potencjał, dzięki któremu możemy urzeczywistniać orędzie Ewangelii. Nasze zaangażowanie i, miejmy nadzieję, zmiana niesprawiedliwych sytuacji, w jakich żyją osoby wykluczone, są sprawdzianem naszego utożsamienia się z Chrystusem oraz skuteczności działań apostołskich⁴⁴.

⁴² Charyzmat nr 20, 92, 93, 95 (2001r.). Przypominamy szczególnie motto ze Zgromadzenia Ogólnego w Manili z 1974r.: „Powołani do ubóstwa w Chrystusie, aby lepiej służyć innym”.

⁴³ Christifideles laici nr 42 i 43.

⁴⁴ Jezus przedstawia swoją misję (Łk 4, 16) jako czas łaski dla wszystkich, zwłaszcza dla ubogich. Bliższe wyjaśnienie możemy znaleźć w scenie, w której uczniowie wysłani przez Jana Chrzciciela pytają Jezusa: „Czy Ty jesteś Tym, który ma przyjść?” (Łk 7, 18-23). Jezus nie odpowiada ani przez interpretację Pisma, ani przez wygłoszenie mowy, ale przez pokazanie, co czyni dla tych, którzy cierpią. Odpowiada: Idźcie i donieście Janowi to, co zobaczyliście... niewidomi widzą, chromi chodzą, trędowaci doznają oczyszczenia, ubogim głosi się Dobrą Nowinę”. Gdy pojawia się Dobra Nowina, coś musi ulec zmianie. „Rozejrzyjcie się wokół!”. Owo „wokół” nie jest już tym samym miejscem od kiedy przyszedł Jezus. Inspiracją są dla nas również refleksje papieża Jana Pawła II zawarte w „Novo Millennio Ineunte” (49-50). Jego komentarz do Mt 25 prowokuje nas do szukania oblicza Chrystusa w ubogich.

3. Etapy (i dynamika) formacji w WŻCh

65. Formacja WŻCh jest procesem osobistego i wspólnotowego nawrócenia, w którym coraz gruntowniej wznosimy się w utożsamianiu się z Chrystusem⁴⁵ w nowych sytuacjach, w nowych wymiarach naszej osobowości. Na każdym etapie formacji członek WŻCh próbuje przyswoić sobie określone wartości i rozwinąć określone postawy, które pochodzą z Ducha Świętego. Wartości te odnoszą się do naszej drogi życiowej i związane są z głębszym umiłowaniem Boga i bliźniego. Głównym celem WŻCh jest tworzenie rozeznających wspólnot kobiet i mężczyzn, gotowych do podjęcia misji w każdej sferze życia, w której doświadczają i rozpoznają wezwania Boga.
66. W procesie przyswajania wartości poprzez podążanie za Chrystusem formacja WŻCh proponuje drogę opartą na Ćwiczeniach Duchowych św. Ignacego: wprowadzenie/przyjęcie do WŻCh, tworzenie podstaw do rozpoznania powołania, rozeznanie powołania i rozeznawanie apostołskie. W procesie tym, dzięki łasce naszego Pana, przeżywamy ciągle nawrócenie, które będzie trwało przez całe życie. Określone fazy osobistego wzrostu przechodzimy jako cykl: pragnienia, poszukiwanie, odnajdywanie i potwierdzenie.

3.1 Pragnienia

67. Pierwszym krokiem we wzroście ludzkim i duchowym jest pragnienie. Siła pragnień wpływa na zaangażowanie, z jakim osoba dąży do ideału, oraz decyduje o wpływie ideału na jej przemianę. Początkowo wiele pragnień jawi się jako niejasne i niepewne, dlatego formacja powinna być motywowana przede wszystkim przez silne pragnienia i chęć poszukiwania „czegoś więcej”, co pozwoli nadać życiu głębszy sens.
68. Jednym z zadań osoby prowadzącej formację jest pomóc poszczególnym osobom i grupie odkryć i wyrazić owe głębokie pragnienia natchnione przez Boga oraz poznać własne dążenia, postawy i doświadczenia życiowe. Animator formacji powinien być świadomy, jakie środki wskazać poszczególnym osobom i grupie dla postępu w rozwoju.

⁴⁵ „Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w naszych sercach” (Ef 3, 17), abyśmy byli ożywieni tym samym dążeniem, które było w Chrystusie” (por. Flp 2, 5).

3.2 Poszukiwanie

69. Pragnienia są stopniowo przekształcane w „poszukiwanie”. Bez decyzji o poszukiwaniu moglibyśmy pozostać tylko z naszymi pragnieniami i moglibyśmy łatwo dać się oszukać i uwierzyć, że pragnienia wystarczają, by odpowiadać na potrzeby i dążenia własne lub naszych bliźnich. Św. Ignacy, jako dobry mistrz, uczy nas sprawdzania autentyczności, szczerości i spójności naszych pragnień. Miarą jest efektywność, tj. decyzja, aby wykorzystać najbardziej efektywne środki do osiągnięcia wyznaczonego przez nas celu⁴⁶.
70. W procesie poszukiwania istnieje kilka kluczowych elementów. Są nimi: poznawanie inspirujących przykładów, kierownictwo duchowe wspólnoty, podejmowanie posługi apostołskiej, pogłębione doświadczenia duchowe związane z sytuacjami, które nas poruszyły. Wszystkie te doświadczenia powinny być wspierane przez indywidualne kierownictwo duchowe.
71. Jeśli na każdym etapie drogi duchowej poszukiwanie jest uporządkowanym procesem, dokonywane odkrycia przyczynią się do integracji osoby, pozwalając uniknąć zarówno popadnięcia w aktywizm, jak i utraty zainteresowania lub braku konsekwencji.
72. Poprzez taki proces duchowy osoby będą wzrastać w zdolności do rozpoznawania poruszeń i możliwych pułapek, a także włączać proces rozeznawania w życie codzienne. Proces ten będzie prowadzić do coraz większej integracji historii życia osoby oraz jej wyborów apostołskich.

3.3 Odkrycie

73. Odkrycie pozwala przynajmniej częściowo lub nawet całkowicie potwierdzić pragnienie i poszukiwanie. Jest ono intuicją lub nowym sposobem rozumienia rzeczywistości naszego życia. Odkrycie powoduje znaczącą zmianę w postawie i zachowaniu osoby, która go doświadcza. Ułatwia ono proces uwalniania. Czyni nas świadomymi naszych ograniczeń i grzechów. Pomaga w wyjaśnianiu nieporozumień i w pozbywaniu się uprzedzeń. Wzbogaca wiedzę i służbę. Otwiera nowe sposoby działania. Rodzi nowe pragnienia. Ale przede wszystkim otwiera nas na miłość Boga, który wybiera nas pomimo naszych ograniczeń.

⁴⁶ ĆD 149-157.

74. Odkrycia są obecne na każdym etapie i odpowiednie do poziomu, na którym dana osoba się znajduje. Najbogatsze i najbardziej pożyteczne są odkrycia, które wynikają z doświadczenia. Św. Ignacy powiedział: „nie obfitość wiedzy, ale wewnętrzne odczuwanie i smakowanie rzeczy zadowala i nasycza duszę”⁴⁷.
75. Przechodzenie przez proces formacji dostosowanej do wymaganego stopnia dojrzałości i etapu wzrostu osoby prowadzi do pogłębienia spotkania z Bogiem, w wymiarze osobistym i wspólnotowym, w każdej chwili naszego życia. Oznakami postępu są zmiany postaw osobistych i wspólnotowych, a także pojawiające się nowe wybory życiowe. Te znaki będą sygnalizować możliwość przejścia do kolejnego etapu, prowadząc do przemiany ku głębszemu przeżywaniu przez daną osobę jej powołania i misji.

3.4 Potwierdzenie

76. Potwierdzenie jest znakiem, który daje Bóg, kiedy postępujemy zgodnie z Jego wolą. Jest ono dowodem autentyczności naszego odkrycia. Tylko wtedy, gdy wyruszyliśmy w drogę i czujemy w duchu pozytywne skutki lub poruszenia, wiemy, że jesteśmy na drodze, którą wyznaczył nam Pan. Doświadczamy teraz większej harmonii na poziomie osobistym i wspólnotowym. Potwierdzenie, dzięki elementowi doświadczenia, które wnosi, rozjaśnia nam dalszą drogę oraz koryguje kierunki, intensywność i sposoby działania.
77. Sposobem, którego Pan może użyć do potwierdzenia naszej drogi, jest również dokonywanie osobistej i wspólnotowej oceny naszych decyzji i działań. Zarówno w osobistych, jak i wspólnotowych decyzjach wspiera nas wspólnota, pomagając nam jasno spojrzeć na drogi, którymi powinniśmy kroczyć, oraz porządkować nasze życie, tak by pełnić wolę Bożą.
78. Kiedy widzimy, że nasze pragnienia zostały spełnione, możemy wywnioskować, że to Bóg obudził w nas te pragnienia. Prawdziwe potwierdzenie polega na uzmysłowieniu sobie, że dokonane odkrycie prowadzi do pojawienia się nowych pragnień i nowego poszukiwania, rozpoczynając nowy cykl wzrostu i łaski.

⁴⁷ ĆD 2.

4. Etapy formacji WŻCh

79. Ćwiczenia Duchowe są szczególnym źródłem i charakterystycznym narzędziem⁴⁸ formacji ku wypełnianiu powołania i rozwijaniu w członkach wspólnoty pełni ich powołania i misji. Z tego powodu proces wzrostu WŻCh przebiega zgodnie z dynamiką i pedagogiką osobistego i duchowego doświadczenia, tak jak zostało to określone w Ćwiczeniach Duchowych.
80. Tygodnie Ćwiczeń są duchową podróżą człowieka – jesteśmy wezwani do przeżywania jej w ciągu całego życia. Kształtują one wędrówkę opartą na doświadczeniu miłości Boga, który nas stwarza, zbawia w Jezusie Chrystusie i powołuje pomimo naszych ograniczeń. Kształtują drogę utożsamiania się z Chrystusem, pomagając oddać się Mu i solidaryzować z Nim oraz przeżywać życie jako pełną wdzięczności odpowiedź na otrzymane dobra. Otrzymanie i przyjęcie łaski jednego z Tygodni pomaga nam przyjmować i doskonalić pozostałe w ciągłym procesie wzrostu i nawracania się, zarówno w wymiarze osobistym, jak i wspólnotowym.
81. W procesie formacji i jako owoce doświadczenia I Tygodnia ĆD odkrywamy nasze własne ograniczenia, ale także różne formy nieładu społecznego osadzone w społeczeństwie, jego strukturach, normach i wartościach, mające wpływ na całą kulturę i społeczeństwo. Rozumiejąc związek między grzechem społecznym a osobistą niemocnością wzrastania w miłości i wolności, staramy się wciąż oczyszczać obraz Boga, jaki w sobie nosimy.
82. Osobiste doświadczenie Ćwiczeń i sposobu życia WŻCh będzie po trochu wpływać na nasze zasady i na nasz sposób postrzegania rzeczywistości. Osoba coraz bardziej rozpoznaje konieczność nawrócenia i oczyszczenia poprzez wyzwalającą moc miłości i współczucia. Wzrasta pragnienie, aby coraz bliżej poznawać Chrystusa i coraz bardziej się z Nim identyfikować. Człowiek zaczyna przygotowywać się do podstawowego stadium powołania.
83. Stopniowo Chrystus staje się centrum życia człowieka w coraz głębszy sposób. Człowiek przybliża się bardziej do Niego, do Jego wartości i Jego ideału. Wzrasta w poznaniu wewnętrznym i pragnie powierzyć swoją wolność planowi Chrystusa. Taka osoba żyje dynamiką II Tygodnia Ćwiczeń i oddaje siebie do dyspozycji Boga. Jej wybory związane z powołaniem i apostołstwem stają się lepiej sprecyzowane i wzrasta zaangażowanie w posłudze. Człowiek pragnie szczerze szukać swojego powołania i misji, toteż zaczyna się czas rozeznawania powołania.

⁴⁸ ZO 5 i Charyzmat 2001 50: (Ćwiczenia Duchowe) są podstawą, ożywiającym doświadczeniem istotnym dla samego powołania.

84. Doświadczenie apostołskie i służba konfrontowane z kontemplacją życia i męki Jezusa (w czym pomaga III Tydzień) pogłębiają i potwierdzają powołanie i misję. Decyzje zaczynają nabierać kierunku – są bardziej zintegrowane i stałe. Osoba ma poczucie więzi z cierpieniem świata odkupionego przez Krzyż Chrystusa i pragnie bardziej utożsamiać się z Nim w miłości i służbie dla innych, zwłaszcza najbardziej ubogich. Wychodząc z tego doświadczenia, osoba dokonuje wyboru zgodnego ze swoim powołaniem.
85. W miarę postępowania tego procesu we wszystkich obszarach życia wzrasta zdolność do poszukiwania i znajdowania Boga. Bardziej obecne stają się indywidualne i wspólnotowe rozeznawanie w poszukiwaniu „magis”, czyli większej miłości i służby. Wdzięczność za tak wiele otrzymanych łask (owoc IV Tygodnia Ćwiczeń) stopniowo wypełnia życie człowieka. Zaczynamy bardziej całościowo rozumieć rzeczywistość i odkrywamy, że Bóg posyła nas zarówno przez wspólnotę, jak i przez Kościół. Rozeznanie staje się stałym elementem życia członka WŻCh.
86. Rosnąca zażyłość z Jezusem i z duchowością ignacjańską prowadzi nas do życia w „trzymaniu z Kościołem”. Na obu poziomach, osobistym i wspólnotowym, wzrasta zainteresowanie i przejęcie się sprawami Królestwa oraz potrzebami płynącymi z naszego otoczenia. Czujemy, że pełniej bierzemy udział w misji Kościoła w świecie, i osiągamy głębszą świadomość Boga obecnego we wszystkich rzeczach. Wzrastamy w podejmowaniu wyborów Chrystusa, które stale są przekładane na konkretne inicjatywy apostołskie osobiste i wspólnotowe. Grupa WŻCh przekształca się we wspólnotę apostołską.
87. Biorąc za punkt odniesienia doświadczenie Ćwiczeń Duchowych i doświadczenie sposobu życia Światowej Wspólnoty w świetle zasad formacji WŻCh (Część I dokumentu „Charyzmat WŻCh”), rozważmy proces szukania woli Bożej w każdym konkretnym momencie jako podzielony na następujące etapy:
- Etap I: Wprowadzenie – przyjęcie do WŻCh
- Etap II: Tworzenie podstaw do rozpoznania powołania
- Etap III: Rozeznawanie powołania
- Etap IV: Rozeznawanie apostołskie.

DROGA WŻCh				
ETAPY →	I ETAP: Wprowadzenie - przyjęcie do WŻCh	II ETAP: Tworzenie pod- staw do rozpo- znania powoła- nia	III ETAP: Rozeznawanie powołania	IV ETAP: Rozeznawanie apostolstwa
Przebieg↓				
Treść etapu	<i>Nauczycielu, gdzie miesz- kasz?</i>	<i>Chodźcie, a zoba- czycie</i>	<i>Co powinienem uczynić dla Chry- stusa?</i>	<i>Kochać i służyć we wszystkim</i>
Czas trwania	kilka miesięcy	1-4 lat	2-8 lat	całe życie
Związek z WŻCh	przyjęcie do WŻCh	Przymierze cza- sowe (czasowe związanie z WŻCh)	Przymierze stałe (stały związek z WŻCh)	Przymierze stałe (stały związek z WŻCh)
DROGA ĆWICZEŃ DUCHOWYCH				
Pragnienie człowieka	I TYDZIEŃ	II TYDZIEŃ	III TYDZIEŃ	IV TYDZIEŃ

4.1 Etap I: Wprowadzenie – przyjęcie do WŻCh: *Nauczycielu, gdzie mieszkasz?*

88. WŻCh proponuje ignacjańską drogę osobistego wzrostu, uwzględniając powołanie i zaangażowanie apostołskie. Aby żyć w ten sposób i doświadczać spotkania z Bogiem w ciągu życia⁴⁹, kandydat powinien posiadać odpowiednie cechy. Taka osoba, przeżywając doświadczenie Ćwiczeń Duchowych, musi być zdolna wejść głęboko w swoje doświadczenia życiowe i doświadczenie Boga, tak by mogła stać się „gotowa, kochać i służyć Jego Boskiemu Majestatowi we wszystkich rzeczach”⁵⁰.

89. Kandydat jest osobą, „która szuka czegoś więcej”. Cechy, które powinien posiadać, aby wejść w proces wzrostu WŻCh⁵¹, są opisane w poniższych stwierdzeniach.

90. W wymiarze ludzkim, kandydat:

- jest w stanie zaakceptować rzeczywistość, w której żyje, i jest wrażliwa na sprawy społeczno-polityczne;

⁴⁹ Charyzmat nr 32 i 33 (2001).

⁵⁰ ĆD 233.

⁵¹ Charyzmat nr 35 i 36 (2001).

- ma w sobie zapał do podjęcia dynamicznego i sensownego życia, chociaż może nie wiedzieć, jak to wyrazić czy przeprowadzić w danym momencie;
- nie jest zadowolona ze swojego dotychczasowego sposobu życia i poszukuje drogi przemiany w celu stania się użyteczną dla społeczeństwa.

91. W wymiarze chrześcijańskim kandydat:

- jest duchowo „niespokojna” i szuka większej zażyłości z Bogiem i mocy płynącej z Jego Ducha;
- chętnie uczy się modlić i pogłębia swoją znajomość Pisma Świętego, a zwłaszcza Ewangelii;
- pragnie współpracować z tymi, którzy pracują na rzecz lepszego świata – bardziej ludzkiego i bardziej Bożego;
- jest otwarta na potrzeby innych oraz Kościoła, do którego należy.

92. Sytuacje osób, które przychodzą do WŻCh, są bardzo zróżnicowane. Każdy człowiek pochodzi z innego środowiska, przynosi ze sobą swoją przeszłość, pewien poziom formacji, doświadczenie życia i wiary, nadzieje, potrzeby i zranienia.

93. Przychodzący to osoby, które mniej lub bardziej świadomie szukają czegoś więcej, które nie mogą znaleźć sobie miejsca. Kanałem, w którym może znaleźć ujście wielkoduszność przyczyniająca się do owego niepokoju i poszukiwań, może stać się WŻCh. Wierni darowi rozeznania, który WŻCh otrzymała od Ducha Świętego, szukamy i znajdujemy w Kościele miejsce dla wszystkich, którzy stowarzyszają się w naszych wspólnotach.

94. Na tym etapie osoby i grupy charakteryzuje niestabilność. Grupa nie ma wyraźnej tożsamości, a ten brak utożsamienia się ze Wspólnotą może skutkować brakiem uczestnictwa. Jeśli kandydaci nie znajdą tego, czego poszukują, mogą nawet zrezygnować z procesu formacji.

Cele Etapu I

95. Celem tego etapu jest poznanie siebie nawzajem, a także zdobycie podstawowej wiedzy i doświadczenia odnośnie siebie samego, WŻCh i duchowości. Staramy się, aby uczestnicy poznawali się nawzajem w grupie, pracowali nad zdobywaniem znajomości siebie i wzajemnej akceptacji oraz odkrywali w sobie głębokie pragnienia inspirowane przez Pana. Ponadto oczekujemy, że uczestnicy otrzymają podstawowe informacje o strukturze i duchowości WŻCh i w pewnym stopniu zaczną sami żyć doświadczeniem WŻCh. Wszystko to pomoże im zdecydować, czy chcą rozpocząć proces odkrywania WŻCh jako swojej drogi lub powołania, do którego Bóg ich wzywa.

Przybliżony czas trwania Etapu I

96. Wejście do WŻCh, poznanie jej i refleksja nad tym doświadczeniem może trwać kilka miesięcy.

Treści Etapu I

Przejęcie tego etapu wymaga:

97. Poznania samego siebie i odkrycia głębokich pragnień inspirowanych przez Boga; przyjęcia i zaakceptowania własnego życia.
98. Przybliżenia się do Jezusa, rozpoczęcia drogi ku większej zażyłości z Nim oraz zainicjowania praktyki modlitwy ignacjańskiej.
99. Uczenia się dzielenia życiem osobistym i wiarą oraz podjęcia wysiłku, by akceptować innych i otwierać się na nich.
100. Podejmowania odpowiedzialności w grupie.
101. Zrozumienia i doświadczenia niektórych elementów powołania do WŻCh⁵² jako powołania, które jest apostołskie, świeckie, ignacjańskie i wspólnotowe; docenienia przejawów misji WŻCh we wspólnocie światowej, krajowej i lokalnej.
102. Wprowadzenia do sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego: chrztu i bierzmowania.
103. Patrzenia na rzeczywistość, ze wszystkimi jej radościami i smutkami, jako na miejsce spotkania z Bogiem; pozwalania rzeczywistości, by oddziaływała na człowieka i rodziła pytania.

Podstawowe środki stosowane w trakcie Etapu I

104. **Spotkania:** nowy członek WŻCh zwykle dołącza do wspólnoty, która jest najbliższej jego miejsca zamieszkania. Będzie to dla niego uprzywilejowane miejsce uczenia się WŻCh. Struktura i dynamika spotkań jest elastyczna w ramach wymagań stawianych przez WŻCh, stosownie do warunków w grupie czy wspólnocie. Zaleca się, aby spotkania trzymały się zasad procesu i struktur WŻCh⁵³. Podczas tego etapu różne elementy spotkań WŻCh mogą być odpowiednio dostosowane, aby pomóc kandydatom wypracować ich własne metody pracy w grupie.

⁵² Chryzmat nr 172 (2001).

⁵³ Zobacz: dynamikę spotkania w Załączniku nr I: „Spotkania”.

105. Dynamika spotkań powinna być taka, by zachować modlitewną atmosferę szacunku i słuchania, co z kolei pomoże budować poczucie wzajemnej akceptacji. Ta dynamika (i atmosfera) dotyczy spotkań grupy, a także innych propozycji wspólnoty dla osób i grup, takich jak: kierownictwo duchowe, dawanie świadectwa, wspólne zaangażowania itp.
106. Aby wprowadzać w modlitwę ignacjańską i modlitwę wspólnotową, animator będzie zwracać szczególną uwagę na czas modlitwy i wraz z koordynatorem promować atmosferę modlitwy i słuchania. Pozwoli to również wzmacniać poczucie akceptacji.
107. Treść głównej części spotkania powinna mieć charakter formacyjny i zawierać dzielenie się swoim aktualnym doświadczeniem z obecnymi osobami. Pomoże to w nawiązywaniu kontaktów i dzieleniu się uczuciami.
108. Przy wprowadzaniu do modlitwy osobistej i wspólnotowej mogą być pomocne warsztaty biblijne, warsztaty modlitwy, doświadczenie różnych metod modlitwy, dzielenie duchowe itp.
109. Będzie to czas na lepsze poznanie zarówno wspólnoty, jak i dokumentów WŻCh, przykładowo poprzez przegląd historii WŻCh na podstawie dokumentów Zgromadzeń Światowych, słuchanie świadectw członków WŻCh i doświadczeń ich drogi życia, przez spotkania z innymi grupami, branie udziału w uroczystościach wspólnotowych, we wspólnej Eucharystii, rekolekcjach i Światowych Dniach Modlitwy WŻCh.
110. Potencjalni nowi członkowie będą zapraszani do brania udziału i doświadczenia różnych posług oraz podejmowania zaangażowań pomocnych w misji wspólnoty. Zostaną im też zaprezentowane priorytety apostołskie i działania wspólnoty lokalnej.
111. Nowi członkowie mogą doświadczyć kontaktów ze światem ubogich poprzez próbowanie ich życia lub przez wchodzenie w ten świat dzięki ukierunkowanej posłudze.

Oznaki końca Etapu I

112. Ważne jest pozytywne nastawienie do własnej historii i przeżywanych doświadczeń, poczucie akceptacji i bycia docenianym przez grupę oraz osoby ze wspólnoty przyjmującej. Kandydaci mogą wyrażać pragnienie lepszego poznania siebie i innych.
113. Kandydaci pragną pogłębienia relacji z Bogiem, przybliżenia się do Kościoła i do tego szczególnego powołania, jakim jest w Kościele WŻCh. Czują się wezwani przez Boga i są przygotowani do rozpoczęcia drogi WŻCh, co znajduje wyraz w ich

postawach i oznakach zaangażowania, takich jak regularny udział w spotkaniach, poczucie entuzjazmu itd.

- 114.** Kandydaci czują się odpowiedzialni za siebie i za grupę. Utożsamiają się z grupą i razem planują zadania oraz kierunki na przyszłość. Potrafią podejmować odpowiedzialność i czynią to z przyjemnością, zarówno przygotowując spotkania, jak i w planując i organizując działania.
- 115.** Członkowie grupy przejawiają troskę i wrażliwość na rzeczywistość świata. Chcą poznać ją lepiej, aby móc się zaangażować. Są gotowi, by współpracować we wspólnocie w zadaniach skierowanych zarówno do wewnątrz, jak i na zewnątrz wspólnoty⁵⁴.
- 116.** Niektóre osoby mogą dojść do wniosku „to nie jest to, czego chcę” i opuszczą grupę. Miejmy na uwadze, że WŻCh jest tylko jedną z wielu wspólnot w Kościele, które pomagają w pełni przeżywać powołanie chrześcijańskie.

4.2 Etap II. Tworzenie podstaw do rozpoznania powołania: *Chodźcie, a zobaczycie!*

117. Ten etap rozpoczyna się bezpośrednio po etapie „Wprowadzenie/przyjęcie do WŻCh” lub też przechodząc z innej grupy WŻCh. Wszyscy, którzy osiągną ten etap, rozpoznają, że WŻCh odpowiada na ich wewnętrzne pragnienia, i decydują się, by pogłębiać znajomość i doświadczenie tego sposobu życia.

Cele Etapu II

- 118.** Etap ten jest inspirowany wezwaniem do nawrócenia na drogę Jezusa. Należy do I Tygodnia Ćwiczeń Duchowych i czerpie światło z *Zasady i Fundamentu* (ĆD 23). Bóg wzywa nas do porzucenia naszego własnego sposobu myślenia i działania, by żyć „na Jego obraz i podobieństwo”⁵⁵. Rozpoznajemy Go tutaj jako „zasadę i fundament” naszego istnienia i całej rzeczywistości, odpowiadając na dary Jego dobroci z uwielbieniem, szacunkiem i oddaniem.
- 119.** Jeśli przyjąć taki sposób rozumienia, to podstawowym doświadczeniem tego etapu jest uświadomienie sobie, że jesteśmy bezwarunkowo kochani przez Boga, nasze-

⁵⁴ Charyzmat nr 35 (2001).

⁵⁵ Rdz 1, 26.

go Stwórcę i Zbawiciela, który nadaje nam status synów i córek żyjących tą godnością i przeznaczonych do spełnienia w miłości i służbie. Odpowiada to przemianie naszego chrześcijańskiego powołania w rzeczywistość wewnętrzną i osobistą. Przechodzimy proces przemiany relacji zewnętrznych i instytucjonalnych w bardzo osobistą relację z Bogiem.

- 120.** W ślad za doświadczeniem poznania siebie samego jako nawróconego grzesznika w II Tygodniu Ćwiczeń proponuje się kontemplację „Wezwanie Króla”. Jest to zaproszenie do głębszego poznania Jezusa i doświadczenia Jego wolności, co uzdalnia nas do stania się pełniej Jego uczniami.
- 121.** Możemy zatem opisać ten etap również jako jeden z prowadzących do **wzajemnego poznania się**: dajemy się sami poznać i poznajemy inne osoby we wspólnocie; osobiście poznajemy Jezusa Chrystusa i jesteśmy poznawani przez Niego; poznajemy, z bardziej krytycznego punktu widzenia, środowisko ludzi, wśród których się poruszamy; i wreszcie – poznajemy sposób życia WŻCh w stopniu wystarczającym, aby ocenić, czy może on być drogą naszego powołania.

Przybliżony czas trwania Etapu II

- 122.** Etap ten trwa zwykle nie dłużej niż 4 lata i nie krócej niż rok⁵⁶. W tym czasie członkowie poszczególnych wspólnot zaczynają rozwijać swoje osobiste powołanie. Ci, którzy chcą podjąć rozeznanie powołania i są do tego gotowi, rozpoczynają nowy etap. Nie u każdego członka wspólnoty następuje to w tym samym czasie. Znakiem zakończenia pierwszego etapu jest podjęcie Przymierza czasowego.

Treści Etapu II

Przejście tego etapu oznacza:

- 123.** Akceptować i kochać samego siebie tak, jak Bóg nas zna i miłuje; wzrastać w świadomości, że jest się synem /córką/ umiłowanym przez Boga i wybranym w jakimś szczytnym celu.
- 124.** Znać innych i być poznany jako jednostka poprzez nawiązanie osobistych relacji i kontaktów; żyć doświadczeniem bycia przyjętym i akceptowanym przez innych oraz zachowywać się w stosunku do innych w podobny sposób.

⁵⁶ NO 2.

-
125. Bliżej poznać Boga, aby odkryć osobistą wiarę. Oznacza to oczyszczenie obrazu Boga i przejście od Boga religii zinstytucjonalizowanej do Boga, który jest Ojcem Jezusa Chrystusa. Dzięki temu nawiązana przez wiarę relacja z Jezusem Chrystusem, w którym odnajdujemy współczującą miłość Boga, powołującego i zbawiającego nas i nadającego nowy sens naszemu życiu, nabiera osobistego charakteru.
126. Poznać głębiej chrześcijański sens grzechu i winy. Doświadczyć osobiście przebaczenia, z wiarą, że Bóg kocha nas nie dlatego, że jesteśmy dobrzy, ale dlatego, że jesteśmy Jego dziećmi. To dzięki Bożej miłości jesteśmy w stanie kochać i działać. Mając świadomość miłosierdzia Pana, próbujemy przeżywać drogą osobistego nawrócenia.
127. Zrozumieć i rozpocząć praktykę życia duchowością ignacjańską w celu odkrywania obecności, wezwań i ciągłego działania Boga w naszym życiu i naszych wspólnotach. W tym celu musimy zatroszczyć się o:
- codzienny rachunek sumienia;
 - rewizję modlitwy⁵⁷ i uczenie się dzielenia owocami modlitwy; ta praktyka ma podstawowe znaczenie dla owocnego korzystania z kierownictwa duchowego, a także podejmowania rewizji życia oraz rozeznania wspólnotowego;
 - ocenę spotkań. Pozwala ona bardziej rozjaśnić doświadczenie rachunku sumienia, a także lepiej zrozumieć procesy zachodzące we wspólnocie.
128. Rozpocząć drogę Ćwiczeń Duchowych⁵⁸, aby bardziej poznawać duchowość ignacjańską i żyć nią oraz wzrastać w bliskości z Chrystusem.
129. Poznawać WŻCh: jej tożsamość, styl życia, duchowość, misję, organizację i środki wzrostu.
130. Brać udział w życiu wspólnotowym i pogłębiać doświadczenie Trójcy Świętej, jak Ją objawił Jezus, odczuwać Boga obecnego we wspólnocie, w ludziach i w zaangażowaniach podejmowanych wspólnie z innymi.
131. Uwrażliwić się na ubóstwo i zgłębić jego przyczyny. Podjąć bardziej krytyczną analizę rzeczywistości społecznej.
132. Zrozumieć zaangażowanie WŻCh na rzecz ubogich. Uznać, że wszyscy jesteśmy dziećmi Boga, a poprzez to braćmi i siostrami. Odkryć, że drogą do zrozumienia Boga Ojca, braci i sióstr jest dzielenie się i zaangażowanie. Podjąć kontakt z ubogimi – nie

⁵⁷ ĆD 77 (Addycja 5): zbadam, jak mi się powiodła ta kontemplacja i dlaczego.

⁵⁸ ĆD 18 (Uwaga osiemnasta): Ćwiczenia powinny być podejmowane w zależności od dyspozycji osób (zależy to od ich wieku, wykształcenia, inteligencji). W niektórych okolicznościach ĆD nie są zalecane.

zamykamy się już w świecie własnych aspiracji ani nie ograniczamy naszej relacji do samej tylko obecności czy też pomagania na sposób paternalistyczny.

Podstawowe środki stosowane w trakcie Etapu II

133. Istnieje szereg metod postępowania na tym etapie i w dalszym życiu osoby. Niektóre z nich zostały wprowadzone na Etapie I (wprowadzenia/przyjęcia do WŻCh). Osoba przechodząca przez opisane do tej pory procesy będzie odkrywać każdy z nich jako wędrówkę przez kolejne stadia danego procesu w coraz większym stopniu ceniąc i stosując następujące środki:

- indywidualne kierownictwo duchowe (które nie może być zastąpione przez uczestnictwo w życiu danej wspólnoty). Powinno ono pomóc w:
 - zdobyciu samoświadomości i wzroście w akceptacji siebie i innych,
 - nawiązaniu z Jezusem Chrystusem osobistej relacji, która nadaje sens życiu,
 - uzyskaniu nowego krytycznego stanowiska wobec środowiska społeczno-kulturowego.
- życie sakramentalne;
- rachunek sumienia ogólny i szczegółowy⁵⁹;
- spotkania w grupie: na sposób przyjęty w WŻCh, z większą niż na Etapie I wprowadzenia/przyjęcia do WŻCh odpowiedzialnością członków za przygotowywanie i prowadzenie spotkań. Dzielenie duchowe nabiera większego znaczenia, a to przygotowuje wspólnotę do wprowadzenia i praktykowania rewizji życia. Rewizja życia nadaje spotkaniom WŻCh szczególny kierunek. Jej celem jest integracja wiary i życia. Ściśle mówiąc, rewizja życia jest otwartą wymianą doświadczeń członków w tym celu, żeby z pomocą wspólnoty:
 - lepiej odkrywać, co Pan chce nam powiedzieć,
 - zastosować wolę Bożą w praktyce.

Rewizja życia powinna podkreślać aspekty pozytywne. Są one punktem wyjścia do dzielenia i zadawania osobistych pytań ⁶⁰;

⁵⁹ ĆD 24-43

⁶⁰ ĆD 22: „... trzeba z góry założyć, że każdy dobry chrześcijanin winien być bardziej skory do ocalenia wypowiedzi bliźniego niż do jej potępienia. A jeśli nie może jej ocalić, niech spyta go, jak on ją rozumie;

-
- warsztaty i formacja chrześcijańska oraz pogłębianie powołania;
 - dzielenie odpowiedzialności za życie wspólnoty lokalnej i współpraca w podtrzymywaniu działalności apostołskiej i życia wspólnoty;
 - rozpoczęcie praktyki krytycznej analizy społecznej.

134. Konkretne tematy i doświadczenia należące do tego etapu są stopniowo proponowane przez animatora i adaptowane w następujący sposób:

- praca na podstawie autobiografii św. Ignacego, zwłaszcza tej jej części, która odpowiada I Tygodniowi Ćwiczeń⁶¹, i przyglądanie się w świetle tej autobiografii własnemu życiu;
- nabycie podstawowej wiedzy psychologicznej, umiejętność rozpoznawania uczuć, pracy nad uczuciami i dzielenia się nimi oraz poznawanie reguł rozeznawania duchów I Tygodnia⁶²;
- uczestniczenie w warsztatach biblijnych w celu głębszego poznania i odczytywania Pisma Świętego;
- uczestniczenie w sesjach modlitewnych w celu pogłębienia wiedzy o różnych sposobach modlitwy, tak jak jest to podane w Ćwiczeniach Duchowych⁶³ i w Addycjach (uwagach dodatkowych)⁶⁴;
- stopniowe doświadczanie Ćwiczeń, począwszy od 5 do 8-dniowych rekolekcji. Ćwiczenia Duchowe na tym etapie obejmują tematy od Fundamentu do II Tygodnia;
- formacja poprzez sakramenty pojednania i Eucharystii⁶⁵, z pogłębieniem odczuwania wspólnoty Kościoła;
- pogłębianie rozumienia Zasad Ogólnych, Norm Ogólnych, „Charyzmatu WŻCh” oraz innych dokumentów WŻCh;
- słuchanie świadectw zaangażowanych członków jako wzorców dających nowe impulsy do osobistych poszukiwań;
- zapoznanie się z regułami rozeznawania II Tygodnia jako przygotowanie do następnego etapu drogi;

a jeśli on rozumie ją źle, niech go poprawi z miłością; a jeśli to nie wystarcza, niech szuka wszelkich środków stosownych do tego, aby on dobrze ją rozumiejąc, mógł się ocalić."

⁶¹ „Autobiografia Św. Ignacego”, nr 1-24.

⁶² ĆD 313-327.

⁶³ ĆD 238-260.

⁶⁴ ĆD 73-90.

⁶⁵ ĆD 44.

- podejmowanie posług przy wsparciu wspólnoty. Spotkania powinny pomóc w poszukiwaniu i określaniu możliwości działania oraz w uzgodnieniu pewnych kryteriów jego organizacji i oceny;
 - zdobycie chrześcijańskiej wizji świata i społeczeństwa („Gaudium et Spes”);
 - pogłębienie wycucia priorytetów apostoelskich i zaangażowań wspólnoty lokalnej oraz ich podejmowanie.
135. Dla osiągnięcia konkretnych celów, na tym etapie powinny być organizowane określone przedsięwzięcia. Mogą one obejmować:
- w celu doświadczenia uniwersalności WŻCh: udział w obchodach Światowego Dnia WŻCh, działaniach i spotkaniach wspólnoty na poziomie lokalnym i regionalnym;
 - uczestnictwo w kursach lub sesjach formacyjnych;
 - udział w działaniach organizowanych przez Kościół lokalny;
 - umożliwienie zaangażowania się w służbie ubogim tym członkom WŻCh, którzy jeszcze nie mieli takiej okazji.

Oznaki końca Etapu II

136. Dzięki zdrowej samoocenie członkowie wzrastają w świadomości własnych ograniczeń, co pozwala im na osobiste dzielenie się podczas spotkań. Biorą również udział w rozpoznaniu możliwości i umiejętności innych członków wspólnoty.
137. Członkowie przeżywają poruszające, osobiste i wspólnotowe spotkanie z Bogiem. Jezus jest centrum ich życia. Odkryli, że duchowość rodzi się z życia i dlatego jest zasadniczym odniesieniem do życia. To doświadczenie budzi w nich pragnienie, by pogłębiać to, co odkryli, i angażować się na poziomie osobistym i wspólnotowym bardziej całościowo.
138. Członkowie przeżywają doświadczenie Ćwiczeń Duchowych proponowane na tym etapie i praktykują modlitwę w codziennym życiu. Cenią i stale praktykują życie sakramentalne oraz inne środki proponowane na tym etapie (np. kierownictwo duchowe, rachunek sumienia).
139. Doświadczenia zebrane na początkowym etapie życia wspólnoty są oceniane pozytywnie. Członkowie są przekonani o potencjale zawartym w życiu wspólnotowym. Czują się za siebie odpowiedzialni (do pewnego stopnia) i żyją w klimacie zaufania, szacunku oraz wzajemnej akceptacji.

140. Pojawia się pragnienie przyjęcia w bardziej świadomy sposób sposobu życia WŻCh jako szczególnego powołania w Kościele i zacieśnienia więzi ze Wspólnotą Światową. Znakami tego pragnienia są:

- podjęcie Przymierza czasowego;
- dostrzeżenie potrzeby uczestniczenia w umacnianiu wspólnoty na różnych jej poziomach, stanie się dyspozycyjnym wobec działań i zobowiązań podejmowanych przez wspólnotę, służenie w jej strukturach i misji oraz wspieranie jej finansowo.

141. Rozwinęła się wrażliwość na problemy niesprawiedliwości i wykluczenia społecznego. Lepiej rozumiana jest konieczność otwarcia się na problemy polityczne i społeczno- kulturowe. Oznakami tego są:

- solidaryzowanie się ze skromnym i prostym stylem życia WŻCh⁶⁶ i podejmowanie konkretnych kroków ku niemu;
- podejmowanie pierwszych, próbnych doświadczeń działalności⁶⁷ duszpasterskiej i społecznej;
- identyfikowanie się z apostołskimi priorytetami wspólnoty i podejmowanie czasowych działań w ramach misji wspólnoty.

4.3 Etap III. Rozeznawanie powołania: Co powinienem uczynić dla Chrystusa?

142. Członkowie, którzy osiągną ten etap, przyjęli styl życia WŻCh i dobrowolnie oddali swoją wolność osobistą, aby pójść za Chrystusem⁶⁸. Czynią to z radością, gdyż dążą do tego, aby rozpoznać swoje powołanie i misję.

Cele Etapu III

143. Etap ten oznacza rozpoznanie i potwierdzenie osobistego powołania. Może to być w ramach Kościoła powołanie do WŻCh (bycie członkiem tego Ciała Apostolskiego)

⁶⁶ ZO 4.

⁶⁷ Charyzmat nr 71-74 (2001).

⁶⁸ Charyzmat nr 190 (2001).

lub inne powołanie w Kościele. Etap ten może więc prowadzić do podwójnego rozeznania w zależności od wieku i sytuacji życiowej osoby zainteresowanej:

- do rozeznania i wyboru **stanu życia**, w jakim dana osoba będzie służyć Bogu: stanu świeckiego, kapłańskiego lub zakonnego;
- do rozeznania i wyboru **sposobu życia**, do którego Pan powołuje daną osobę, by przeżywała swoje życie pełniej, we wszystkich jego aspektach (osobistym, rodzinnym, zawodowym, polityczno-społecznym, materialnym, apostołskim, w zaangażowaniach itp.).

144. Rozeznawanie powołania odbywa się zazwyczaj w dwóch, charakterystycznych dla II Tygodnia Ćwiczeń, momentach. Celem formacji w tej fazie jest pomoc w przeżyciu tych dwóch momentów.

- **Pierwszy moment** odpowiada **nabyciu dyspozycyjności** niezbędnej do dokonania dobrego wyboru stanu życia. W szczególności dotyczy to osiągnięcia wewnętrznej wolności (ignacjańska obojętność) wraz ze stopniowym utożsamianiem się z Duchem Chrystusa ubogiego i pokornego, całkowicie oddanego na służbę braciom i siostram zgodnie z wolą Ojca.
- **Drugi moment** odpowiada **dokonaniu wyboru** określonego stylu życia w naśladowaniu Chrystusa. Polega to na pragnieniu i wybraniu tego, czego Bóg pragnie dla nas.

Przybliżony czas trwania Etapu III

145. Czas pomiędzy Przymierzem czasowym a Przymierzem stałym powinien trwać nie dłużej niż 8 lat i nie krócej niż 2 lata⁶⁹. W tym czasie członkowie WŻCh przeżywają głębiej swoje powołanie. Ci, którzy potwierdzają powołanie do WŻCh, składają Przymierze stałe.

Treści Etapu III

Na tym etapie:

146. Następuje integracja wartości chrześcijańskich ze wszystkimi obszarami życia.

147. Wiara chrześcijańska jest rozumiana jako powołanie i misja. Przyjęty zostaje status dziecka pozwalający podjąć w wolności drogę ku rozeznaniu powołania po to, by:

⁶⁹ NO 3.

-
- bardziej kochać i pragnąć bardziej naśladować Jezusa poprzez kontemplację tajemnic Jego życia;
 - zaangażować się w plan zbawienia ludzkości przez głęboką solidarność z cierpiącymi i potrzebującymi;
 - pełniej poznać znaczenie powołania;
 - wzrastać w miłości do Kościoła i oddać się Jego misji głoszenia Królestwa Bożego wszystkim ludziom;
 - zaznajomić się z różnymi powołaniami w Kościele – z zakonami, zgromadzeniami, stowarzyszeniami, wspólnotami i ruchami świeckich – niezależnie od tego, czy opierają się na duchowości ignacjańskiej, czy nie.
148. Znajomość i doświadczenie duchowości ignacjańskiej charakteryzuje się:
- pełnym doświadczeniem drogi Ćwiczeń Duchowych w jednej z dostępnych form: zamkniętych rekolekcji miesięcznych, rekolekcji w życiu codziennym lub rekolekcji podzielonych na etapy (Tygodnie);
 - pełniejszym zrozumieniem rozeznawania ignacjańskiego, czyli reguł rozeznawania oraz kryteriów szukania i znajdowania woli Bożej.
149. Doświadczana jest powszechność naszego powołania do WŻCh. Zostaje przyswojone i w pełni docenione znaczenie bycia ciałem świeckim posłanym w swojej misji do świata⁷⁰.
150. Promowane jest krytyczne, chrześcijańskie podejście do problemów współczesnego świata (globalizacja, ochrona środowiska, konflikty i wojny, konsumpcjonizm itd.).
151. Dąży się do życia w pełni ukierunkowanego na ubogich – po to, żeby świat ubogich był punktem odniesienia dla wszelkiego rozeznawania: czy to powołania, czy apostołstwa⁷¹.
- W związku z tym staramy się:
- zrozumieć jaśniej nieład społeczny, wartości i dominujące normy oraz ich wpływ na kulturę i struktury społeczne (grzech strukturalny i społeczny);
 - zrozumieć warunki naśladowania Chrystusa i spodziewane owoce służby apostołskiej, będąc przygotowanymi do rezygnacji ze wszystkiego i oddania siebie samych dla większej miłości (magis) Pana i Jego Ewangelii.

⁷⁰ Rekomendacje z Nairobi, 2003.

⁷¹ Zgromadzenie Ogólne, Hong-Kong, 1994.

Podstawowe środki na Etapie III

152. Niektóre środki pomocne na tym etapie:

- czytanie, poznawanie wskazówek dotyczących tematów spotkań, podejmowanie kursów teologii dla świeckich itp. – wszystko to powinno prowadzić do głębszego poznania Chrystusa;
- zdobywanie wiedzy o biblijnych przykładach powołania, np. Abrahama, Mojżesza, proroków (Izajasza, Jeremiasza), Maryi, Apostołów, i modlitwa oparta na ich doświadczeniu;
- zaznajamianie się z wizją Kościoła Soboru Watykańskiego II (*Lumen Gentium, Gaudium et Spes*);
- zgłębianie wiedzy na temat różnych modeli powołania w Kościele, rozwijanie poczucia przynależności do Kościoła, współpraca i przyjmowanie współodpowiedzialności za misję Kościoła powszechnego otwartego na różne kultury;
- nauczanie Kościoła na temat świeckich – Sobór Watykański II, *Christifideles Laici*.
- formacja dotycząca sakramentu małżeństwa oraz stosowanie duchowości ignacjańskiej i rozeznawania w życiu rodzinnym;
- praktykowanie modlitwy osobistej i rachunku sumienia, a także korzystanie z osobistego i wspólnotowego kierownictwa duchowego, zorientowanego na rozeznawanie powołania;
- rozwijanie dyspozycyjności niezbędnej do dokonania wyboru poprzez:
 - coraz większe utożsamianie się z Chrystusem;
 - ignacjańską obojętność (wolność wewnętrzną);
- nauka rozpoznawania wewnętrznych uczuć i poruszeń oraz zapoznanie się z ignacjańską metodą wyboru;
- nadawanie coraz większego znaczenia i poświęcanie większej ilości czasu duchowemu dzieleniu się podczas spotkań poruszeniami wewnętrznymi rodzącymi się na modlitwie i w życiu. Spotkania te pozwalają członkom wspólnoty, pod kierunkiem animatora, rozważać bądź rozeznawać poruszenia duchowe. Na tym etapie wspólnota pomaga w osobistym rozeznawaniu i dostrzeganiu podobieństw i różnic w takich doświadczeniach. Owo wsparcie wspólnoty przygotowuje nas do całościowego przeżywania procesu rozeznawania wspólnotowego;

- zdobywanie doświadczenia i znajomości ośmiodniowych (lub innej formy) rekolekcji ignacjańskich, tak aby w ciągu tego etapu osoba odprawiła pełne Ćwiczenia Duchowe prowadzące do dokonania wyboru. Całemu procesowi wyboru towarzyszyć będą reguły rozeznawania;
 - stopniowe podejmowanie odpowiedzialności na różnych poziomach struktur WŻCh;
 - poznawanie historii WŻCh oraz Krajowych i Światowych Zgromadzeń Ogólnych, a także praca z dokumentami dotyczącymi życia wspólnoty krajowej i światowej oraz zapoznawanie się ze świadectwami członków WŻCh;
 - uczestniczenie w jakiś sposób w apostołstwie Wspólnoty.
153. Podczas tego etapu mogą zostać podjęte starania o zdobycie doświadczeń umożliwiających poznanie i zaangażowanie się w:
- życie Kościoła lokalnego – różne wydarzenia i uroczystości kościelne itp.,
 - zadania/posługi w Kościele lokalnym i we współpracy z innymi stowarzyszeniami kościelnymi,
 - służbę na rzecz osób ubogich i wykluczonych (będzie się to odbywać z pomocą kierownictwa duchowego i z zastosowaniem rewizji tej posługi),
 - spotkania z osobami ze wspólnoty, które przechodzą przez proces rozeznawania powołania lub z osobami z innych wspólnot,
 - dawanie świadectwa i przykładu życia powołaniem w Kościele,
 - uczestnictwo w kursach poświęconych nauce społecznej Kościoła i formacji społeczno-politycznej.

Oznaki końca Etapu III

154. Członek wspólnoty zaczyna skutecznie stosować ignacjańskie metody integracji wiary i życia. Osiągnął równowagę pod względem emocjonalnym, duchowym i zawodowym oraz integruje różne elementy swojego życia z własną misją.
155. Odbyta została cała droga Ćwiczeń Duchowych.
156. Członek wspólnoty postrzega swoje życie w kontekście apostołskim i ma przekonanie o tym, że Pan powołał go do służby w WŻCh. Dokonał wyboru stanu i/lub reformy życia i zobowiązuje się definitywnie związać z Ciałem Apostołskim jakim jest WŻCh. Zawiera Przymierze, podejmuje posługi we wspólnocie oraz staje się współodpowiedzialny za jej życie i misję.

157. Dana osoba angażuje się na różne sposoby w działania wspólnoty WŻCh lokalnej, regionalnej i narodowej, wspierając ją przy tym finansowo.
158. Członek wspólnoty uczestniczy odpowiedzialnie w życiu Kościoła i czuje się jego częścią.
159. Osoba wykazuje się zdolnością, dyspozycyjnością oraz wolnością potrzebnymi do uczestniczenia w rozeznawaniu wspólnotowym i do przyjmowania zleceń wspólnoty. Dana wspólnota jest w stanie sama rozpoznać, posłać, wspierać i oceniać misję, zarówno indywidualną, jak i wspólnotową.
160. Wielkoduszne uczestniczenie we wspólnocie znajduje wyraz w konkretnej postudze we wspólnocie i poza nią.
161. Członek wspólnoty, poprzez swoje wybory życiowe, daje świadectwo ewangelicznej wrażliwości i znajomości świata ubogich.

4.4 Etap IV. Rozeznawanie apostołstwa: *Kochać i służyć we wszystkim*

162. Na tym etapie osoby uczestniczące w życiu wspólnoty rozpoznają, że swoje szczególne powołanie do naśladowania Jezusa Chrystusa i głoszenia Królestwa Bożego wypełniają we Wspólnocie Życia Chrześcijańskiego⁷². Rozumieją one swoje życie jako odpowiedź na miłość Boga, który pierwszy nas umiłował⁷³. Stąd też prowadzą takie życie, w którym wszystkie sfery i czynności nabierają znaczenia apostołskiego.
163. Etap ten cechuje rozeznawanie apostołskie i posyłanie w misję, w której przychodzi zmierzyć się z różnorodnymi, zmiennymi sytuacjami życiowymi. Dotyczy to zarówno życia osobistego, jak i wspólnotowego. Różne możliwości wyboru mogą się być efektem zarówno doświadczeń osobistych, jak i wspólnotowych (tj. pocieszeń, strapień, wzlotów i upadków, wątpliwości, a także z kryzysów). Na tym etapie członek WŻCh próbuje żyć w ciągłej gotowości, zawsze starając się stosować rozeznawanie, być dyspozycyjnym i dążyć do integracji życia. W takich okolicznościach misja jest podtrzymywana także przez modlitwę, rachunek sumienia i Eucharystię.

⁷² ZO 4.

⁷³ Zobacz: Charyzmat nr 196... (2001) ...Nasza wolność pochodzi z Bożej miłości i jest Jemu ofiarowywana. Bóg pierwszy nas umiłował i pierwszy oddał samego Siebie dla nas.

Cele Etapu IV

Tymi celami są:

164. Zachowanie integracji: życia codziennego opartego na wartościach chrześcijańskich, drogi osobistej oraz apostołstwa wspólnoty (prowadzonego we współpracy z innymi). Wzrastanie w stałej wrażliwości i otwartości na rzeczywistość, aby stać się reprezentantem zmian społecznych i kulturowych prowadzących ku budowaniu Królestwa Bożego na tym świecie.
165. Wykorzystanie zdolności Ciała Apostolskiego WŻCh w służbie misji Chrystusa i Jego Kościoła w świecie. Tworzenie wspólnot, które będą w stanie prowadzić bardziej efektywne apostołstwo promujące sprawiedliwość dla najuboższych.

Przybliżony czas trwania Etapu IV

166. Jest to etap przeżywania swojego ludzkiego i chrześcijańskiego powołania w całej pełni. Powołanie jest rozwijane i potwierdzone przez misję⁷⁴. Ludzie, którzy są na tym etapie, zdecydowali się odpowiedzieć naszemu Panu, żyjąc w stałej postawie rozeznawania apostołskiego. Będą oni przez całe życie kontynuować proces formacji pomocny w odkrywaniu znaczenia i zakresu otrzymanych darów.

Treści Etapu IV

167. Pogłębienie integracji życia, wiary i sprawiedliwości oraz rozwijanie postawy słuchania, kreatywności i inicjatywy, aby osoby i wspólnoty potrafiły lepiej rozpoznawać głos Boga w potrzebach innych. Niektóre z tych wezwań mogą być postawione w imieniu wspólnoty przez jej liderów⁷⁵. Na tym etapie promowane są postawy rozeznawania, dyspozycyjności oraz integracji życia.
168. Niesienie Chrystusa i Jego zbawczej łaski w konkretne okoliczności naszego życia, a tym samym ewangelizacja naszego życia codziennego⁷⁶. Integracja misji z życiem

⁷⁴ Stałe Przymierze, w procesie powoływania członka WŻCh, odpowiada etapowi pełnego apostołskiego życia: kiedy osobiste powołanie jest przeżywane jako misja apostołska. Całe powołanie rozwija się i jest wyrażone w misji ... Charyzmat nr 190 (2001).

⁷⁵ ZO 6, 8 13b, 14.

⁷⁶ Trzy priorytety wspólnej misji określone w 1998 roku w Itaici to: rzeczywistość społeczna, kultura i życie codzienne.

osobistym (rodzina, znajomi, parafia, relacje, praca, czas wolny), traktowanie życia we wszystkich jego aspektach jako okazji do służby⁷⁷.

169. Pielęgnowanie głębokiej komunii z Chrystusem Misjonarzem i wiara w Jego zbawczą miłość i moc. Uczymy się także postawy uległości Duchowi Świętemu i rozwijamy uważność wobec problemów innych. Czynimy to z apostołską miłością, zrozumieniem, czułością, współczuciem, a także z wolą i siłą w pokonywaniu barier i wytrwałością w obliczu trudności. Staramy się odpowiadać głębiej na wezwanie Króla Przedwiecznego⁷⁸, aby z Nim współpracować⁷⁹, wyrażając naszą odpowiedź najpełniej jak to możliwe przez Ciało Apostolskie WŻCh.
170. Pogłębienie i odnawianie doświadczenia Ćwiczeń Duchowych⁸⁰ poprzez zastosowanie ich w rozeznawaniu w życiu codziennym. Oznacza to życie w duchu wdzięczności, w zażyłej i przynoszącej owoce komunii z Bogiem i bliźnimi i prowadzi do ofiarowania siebie w miłości i służbie.
171. Korzystanie z metod duchowości ignacjańskiej (ignacjański rachunek sumienia, rozeznawanie duchów, kierownictwo duchowe), aby wszystkim codziennym działaniom nadawać sens apostołski⁸¹.
172. Pogłębienie doświadczenia bycia posłanym do różnego rodzaju działalności: osobistej, wspólnotowej i kościelnej. W celebracji każdego sakramentu otrzymujemy określoną misję. Kościół, zatwierdziwszy apostołski styl życia WŻCh, akceptuje apostołstwo naszej wspólnoty i uznaje je za własne oraz powierza WŻCh konkretne misje, tak z inicjatywy własnej, jak i na prośbę WŻCh.
173. Rozwijanie zmysłu powszechności, ekumenizmu, wrażliwości oraz umiejętności odpowiadania na większe potrzeby większą służbą.
174. Rozwijanie uczuciowej i efektywnej współodpowiedzialności właściwej członkom Ciała Apostolskiego i członkom Kościoła.

⁷⁷ Por. ZO 4-5. W odpowiedzi na wezwanie Chrystusa staramy się osiągnąć jedność życia w świecie, w którym żyjemy.

⁷⁸ ĆD 91-100.

⁷⁹ ĆD 95.2-98.

⁸⁰ „Ćwiczenia Duchowe św. Ignacego uważamy za źródło szczególne i charakterystyczne narzędzie naszej duchowości”(ZO 5). „... styl życia ... wyraża się ... coroczną wewnętrzną odnową w oparciu o źródła naszej duchowości...” (ZO 12).

⁸¹ Są to ważne środki do szukania i odnajdywania Boga we wszystkich rzeczach (ZO 5). W ten sposób pragniemy odczytywać apostołski sens każdej sytuacji życia codziennego (ZO 8c).

Podstawowe środki na Etapie IV

175. Stała formacja ku misji w różnych obszarach: ludzkim, psychologicznym, ignacjańskim, wspólnotowym, teologicznym, społeczno-politycznym, itp. Środki formacyjne powinny być dostosowane do środowiska kulturowego, w którym prowadzona jest misja. Będą one obejmować:
- kursy na temat: rodziny, etyki zawodowej i społecznej oraz pogłębiania znajomości Pisma Świętego, Maryi w tajemnicy Kościoła itp.;
 - pracę i refleksję nad dokumentami Soboru Watykańskiego II i encyklikami, ze szczególnym uwzględnieniem dokumentów nauki społecznej Kościoła;
 - inne materiały o większym obecnie znaczeniu w niektórych krajach, np. dotyczące dialogu między religiami, dialogu międzykulturowego itp.
176. Życie sakramentalne: częste uczestnictwo w sakramencie Eucharystii i systematyczna praktyka sakramentu pojednania⁸².
177. Coroczne doświadczenie odnowy duchowej, zgodnie z naszą duchowością⁸³.
178. Częste kierownictwo duchowe. Dla tych, którzy żyją w małżeństwie, kierownictwo może być wspólne.
179. Wsparcie ze strony wspólnoty w osobistym spotkaniu z Jezusem w modlitwie, sakramentach i w całym życiu poprzez:
- praktykowanie modlitwy apostoelskiej, która pomaga odnaleźć Boga i zjednoczyć się z Nim w działaniu. Modlitwa i codzienny rachunek sumienia są środkami wprowadzającymi nas w stałe zjednoczenie ze Stwórcą i otwierają nas na potrzeby świata. Pozwalają rozpoznać wezwania, pogłębiać wiarę i integrować ją z życiem codziennym. Metody te pomagają nam rozpoznać drogę Chrystusa w naszym życiu;
 - udział w procesach rozeznania dotyczących ważnych zagadnień życia ludzi: małżeństwa, pracy zawodowej i życia codziennego;
 - odkrycie, jak bardzo potrzebne i ważne jest oddanie się do dyspozycji Pana, a także zdolność do wybierania priorytetów i misji, planowania, życia nimi, dzielenia się i oceny, poprzez:
 - refleksję nad tekstami traktującymi o misji WŻCh,

⁸² Uznając nasze ograniczenia i prosząc o łaskę wierności orędiu Chrystusa. (Charyzmat 129, 2001). Intensywne życie sakramentalne (ZO 5 i ZO 12).

⁸³ NO 12 a.

- korzystanie z propozycji formacyjnych WŻCh dotyczących kwestii społeczno-politycznych i zagadnień teologicznych,
 - planowanie, rozwijanie i ocenianie działalności apostołskiej oraz misji.
180. Przyjęcie indywidualnych projektów i apostołstwa wspólnotowego jako kluczowych w planowaniu spotkań.
181. Spotkania koncentrują się na sprawach życia codziennego, zaangażowaniach indywidualnych i misji wspólnotowej. Rewizja życia przybiera formę wspólnotowego rozeznawania apostołskiego i pomaga radzić sobie z pojawiającymi się w czasie misji doświadczeniami cierpienia i śmierci. Struktura spotkań odpowiada dynamice rozeznawania, posyłania, wspierania i rewizji misji⁸⁴.
182. Stosowanie reguł i kryteriów rozeznawania w życiu (czyli rozeznawania osobistego i wspólnotowego).
183. Branie pod uwagę potrzeb i wymagań Kościoła podczas rozeznawania i oceny priorytetów i działań apostołskich wspólnoty.
184. Udział w spotkaniach i korzystanie z propozycji formacyjnych WŻCh, świętowanie w gronie wspólnoty lokalnej, krajowej i światowej. Nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z członkami spoza wspólnoty lokalnej, a także współpraca w finansowym wspieraniu Ciała Apostołskiego.
185. Tworzenie wspólnotowego funduszu solidarnościowego.

Oznaki przeżywania w pełni etapu rozeznawania apostołstwa

186. Ten etap procesu nie ma końca. Członkowie wspólnoty coraz bardziej go pogłębiają i wzrastają w różnych charakterystycznych dla niego aspektach. Może być to wykorzystane jako kryterium do dokonywania oceny i do nawrócenia. Staramy się o:
- radosne życie w wierności Chrystusowi, w komunii z Ciałem Apostołskim; o ciągłą odnowę sposobu życia przez odprawianie Ćwiczeń Duchowych oraz głębokie życie sakramentalne;
 - wspieranie finansowe Ciała Apostołskiego Wspólnoty, konieczne dla jego utrzymania;
 - zaangażowanie w codzienne życie Kościoła (parafia, diecezja, Kościół powszechny) poprzez udział w jego działaniach oraz przez identyfikowanie się

⁸⁴ Zgromadzenie Światowe w Nairobi, 2003. Projects 125, październik 2003.

ciałem i duchem z rzeczywistością, w której funkcjonuje Kościół, a także przyczynianie się do jego rozwoju z wrażliwością na jego potrzeby i problemy oraz z radością z Jego postępów⁸⁵;

- życie w pełni apostołskie, z zastosowaniem rozeznawania, wspierania, posyłania i rewizji we wspólnocie, z sercem wdzięcznym i otwartym na wezwanie Pana⁸⁶;
- postawę ciągłej formacji, poszukiwania „*magis*”, kontemplatywności w działaniu, integrowania wiary z życiem oraz wysiłku, by szukać i znajdować Boga we wszystkich rzeczach, a wszystkie rzeczy w Bogu⁸⁷;
- stałe kierownictwo duchowe, aby porządkować uczucia i życie, ukierunkowując je ku Bogu i misji;
- kształtowanie świadomości realiów naszego świata, w którym brakuje równości i sprawiedliwości; skuteczne zaangażowanie na rzecz najuboższych⁸⁸; podejmowanie ubożego i prostego stylu życia, który jest wyrazem wewnętrznej wolności i solidarności z biednymi⁸⁹.

187. Ten styl życia, zarówno jednostek, jak i poszczególnych wspólnot, buduje Światową Wspólnotę WŻCh w pełni zaangażowaną jako Ciało Apostolskie w świecie. I za to jesteśmy wdzięczni.

85 Charyzmat nr 160, 161, 162, 163 (2001).

86 Projects nr 125, październik 2003.

87 ĆD 230-237.

88 „Chrystus i rzeczywistość społeczna. Po stronie ubogich”. Naszej wspólnej misji. Dokumenty Zgromadzenia Światowej WŻCh, Itaici '98.

89 Zobacz ZO 4 i 8d.

5. Organizacja wspólnoty i posługi w procesie wzrostu

188. Aby osiągnąć cele procesu wzrostu WŻCh, konieczne jest rozwinięcie szeregu posług przydzielanych przez wspólnotę osobom, które jej zdaniem najlepiej potrafią pomóc innym członkom we wzroście osobowym i chrześcijańskim. Posługi te są realizowane w ramach kilku funkcji, przydzielanych i zorganizowanych w sposób najbardziej odpowiadający warunkom danej wspólnoty. Powierzenie tych posług, jako misji apostoelskiej, odbywa się poprzez rozeznanie, posłanie, wspieranie i rewizję.

5.1 Różne posługi we Wspólnocie

189. Kiedy zakończy się pierwszy etap wprowadzenia/przyjęcia do WŻCh, poszczególne osoby zostają włączone do WŻCh i **stają się członkami wspólnoty podstawowej**⁹⁰, w której rozpoczynają proces rozpoznawania powołania. Każdy jest odpowiedzialny za życie i rozwój wspólnoty oraz jej członków. Gdy ich powołanie staje się bardziej klarowne i czynią postępy w zaangażowaniu w WŻCh, wzrasta ich gotowość do podejmowania odpowiedzialności szerszej niż tylko we wspólnocie podstawowej. Jako aktywni członkowie Kościoła poszczególne osoby będą się czuć współodpowiedzialne za charyzmat i misję WŻCh.

190. Każda wspólnota podstawowa wybiera jednego ze swoich członków na **koordynatora**⁹¹, aby wspierał prawidłowe funkcjonowanie grupy i troszczył się o nie. W tym celu koordynator zapewnia dobrą komunikację w ramach grupy i pomaga w rozdzielaniu zadań. Nadzoruje uczestnictwo osób w projektach apostoelskich i utrzymuje stały kontakt z koordynatorami innych wspólnot podstawowych i lokalnych. W obliczu pojawiających się inicjatyw i propozycji zaangażowań koordynator współpracuje z animatorem. Wszyscy członkowie wspólnoty pomagają koordynatorowi w jego zadaniach.

191. Zadania koordynatora są szczególnie ważne na wczesnych etapach powołania, gdy osoba poznaje wspólnotę i jej apostołstwo. W tym momencie procesu szczególnie ważne jest, aby koordynator przy wsparciu animatora i innych osób odpowiedzialnych za formację:

⁹⁰ Wspólnota podstawowa jest małą wspólnotą od 7-12 osób, która dzieli życie i misję. Wspólnoty te mogą być częścią szerszej Wspólnoty Lokalnej.

⁹¹ NO 41 a.

- zapraszał członków do uczestniczenia w spotkaniach, mszach, proponowanej formacji oraz do udziału w finansowym wspieraniu wspólnoty lokalnej;
 - zachęcał do utrzymywania kontaktu z życiem Kościoła lokalnego, aby wspierać więź poszczególnych członków oraz całej wspólnoty z Kościołem;
 - zapewniał okazje do odwiedzania i poznawania innych wspólnot, aby pomóc doświadczyć uniwersalnego wymiaru WŻCh;
 - zapraszał członków do aktywnego i odpowiedzialnego udziału w życiu danej wspólnoty i podążania drogą WŻCh. Byłoby rzeczą pożądaną, aby już na samym początku zaproponował każdemu z członków szereg mniej lub bardziej formalnych zaangażowań, zgodnie z wytycznymi danej Wspólnoty Krajowej.
192. Na każdym ze swoich poziomów wspólnota posiada **asystenta kościelnego**. Asystent, współpracując z innymi odpowiedzialnymi, ponosi główną odpowiedzialność za chrześcijański wzrost całej wspólnoty⁹².
193. Procesami wspólnotowymi na różnych ich etapach wspólnota kieruje poprzez osobę pełniącą funkcję **animatora**⁹³. Jest on posłany do tego zadania i wspierany przez wspólnotę – szczególnie w pracy formacyjnej. Animatorzy nie należą do grupy, którą prowadzą, lecz mają własne grupy. Nie oznacza to, że nie uczestniczą w życiu wspólnoty, ale daje im to niezbędną swobodę w prowadzeniu osób oraz procesów wspólnotowych.
194. Animator przede wszystkim daje świadectwo swojej przynależności do grona uczniów Chrystusa. Posługa animatora powinna być sprawowana głównie przez świeckich, ale może być również podejmowana przez osoby duchowne, znające WŻCh i pracujące ze wspólnotą. Świecki animator jest członkiem WŻCh i należy do innej grupy niż ta, którą animuje. Jeśli animator jest osobą zakonną, powinien być związany nie tylko z animowaną przez siebie wspólnotą podstawową, ale także ze wspólnotą lokalną lub Krajową.
195. Cechy, które w jakimś stopniu powinien posiadać animator, są odzwierciedleniem formacji, która uzdolniła go do przyjęcia postawy służby innym, będącej odpowiedzią na otrzymane przez niego dobro. Animatorem jest osoba, która:

⁹² NO 14.

⁹³ NO 41 b: Animator z dobrą formacją ignacjańską pomaga wspólnocie w odkrywaniu poruszeń obecnych w osobach i we wspólnocie i dba o jasne rozumienie celów procesu WŻCh. Animator pomaga wspólnocie i jej koordynatorowi w korzystaniu ze środków potrzebnych zarówno dla wzrostu, jak i misji wspólnoty. Udział animatora w życiu wspólnoty uzależniony jest od tego, co obiektywnie jest potrzebne w celu wypełnienia jego posługi w efektywny sposób. Animator jest wybierany przez wspólnotę, za zgodą wspólnoty lokalnej lub krajowej. NO 41b.

- doświadczyła spotkania z Panem, prowadzącego do życia właściwego uczniom Chrystusa – w zgodzie z samą sobą, w otwartości i wrażliwości na innych;
- wprowadziła w swoje życie charyzmat ignacjański, jest zaznajomiona z procesem rozwoju WŻCh i rozumie cele każdego etapu formacji WŻCh;
- uznaje Ćwiczenia Duchowe za źródło duchowości ignacjańskiej i dzięki nim opanowała sposób uczenia się kontemplatywności w działaniu;
- odkryła potrzebę indywidualnego kierownictwa duchowego, a przez to jego znaczenie dla siebie i innych;
- czuje się powołana do bycia animatorem i wypełnia tę posługę jako misję Kościoła.

196. Animator stopniowo wprowadza metody rozwoju stosowane w WŻCh. Są one dostosowywane pod względem pedagogicznym do doświadczenia i cech osobowościowych poszczególnych osób, z dbałością, by osiągnąć cele każdego etapu formacji⁹⁴. Pomaga to wspólnocie i jej członkom odkryć, wypróbować i wprowadzić te metody w życie codzienne tak, że mogą być oni wierni swemu powołaniu i misji.

197. W ogólności, na wszystkich etapach procesu, animator:

- proponuje i udostępnia treści, środki i doświadczenia odpowiednie dla danego etapu i pomagające w przeprowadzeniu procesu formacji;
- przygotowuje proces wspólnotowy, powracając do pewnych zagadnień, powtarzając lub sugerując to, co musi być pogłębione;
- czuwa nad każdą osobą, wyłapując oznaki stagnacji;
- utrzymuje bliski kontakt z koordynatorem, asystentem kościelnym i innymi animatorami w grupie i poza nią. Szczególnie ważne są kontakty z animatorami prowadzącymi grupy na podobnym etapie formacyjnym.

198. **Na etapie Wprowadzenie /przyjęcie do WŻCh animator** działa w sposób dynamiczny i przede wszystkim pełni rolę wychowawcy w wierze Kościoła, przyciągając ludzi do Jezusa oraz inicjując ich życie duchowe. Pełni w grupie obowiązki lidera i jest akceptowany przez jej członków. Jest dobrze uformowaną osobą potrafiącą poradzić sobie z charakterystycznym na tym etapie życia grupy brakiem stabilności. Potrafi dostosować środki do potrzeb poszczególnych osób.

Główne zadania animatora na tym etapie to:

⁹⁴ Charyzmat nr 174 (2001).

- kierowanie dynamiką grupy, zachęcanie do praktyki uważnego słuchania, zapewnienie aktywnego uczestnictwa wszystkich osób, które pomaga wykształcić klimat wzajemnej serdeczności i pomocy;
- zapoznanie grupy ze stylem i metodą spotkań WŻCh⁹⁵;
- pomoc w odkrywaniu, wyrażaniu i wypowiedaniu głębokich pragnień (poruszeń), a z czasem rozpoznanie osób wykazujących gotowość do przejścia do następnego etapu;
- ukierunkowywanie i zachęcanie kandydatów do uczestniczenia w życiu wspólnoty oraz do utrzymywania relacji z osobami ze wspólnoty i spoza niej. Spełniając to zadanie, animator współpracuje z koordynatorem danej wspólnoty. Aby realizować je w odpowiedni sposób, potrzebuje wsparcia wspólnoty lokalnej i jej członków odpowiedzialnych za formację;
- ukazywanie powołania WŻCh na przykładzie innych wspólnot i osób⁹⁶;
- dostarczenie informacji o innych powołaniach i ruchach w Kościele tym kandydatom, którzy nie chcą kontynuować drogi WŻCh.

199. Począwszy od **etapu tworzenia fundamentów powołania**, animator stopniowo wprowadza określone środki wzrostu WŻCh. Aby osiągnąć cele tego etapu, środki te muszą być dostosowane do doświadczenia i cech poszczególnych osób⁹⁷.

Animator na tym etapie:

- umożliwi pierwszy kontakt z językiem i tematyką Ćwiczeń Duchowych: pierwsze doświadczenie Ćwiczeń⁹⁸;
- zachęca członków do poszukiwania osobistego kierownictwa duchowego i proponuje takie kierownictwo ze swojej strony;
- zachęca do praktykowania codziennego rachunku sumienia;
- zachęca do dokonywania rewizji życia w danej wspólnotie, dbając szczególnie o modlitewną atmosferę takiego spotkania, kładąc nacisk na to, by dzielenie było owocem modlitwy, i zachęcając, by podczas rewizji otwarcie dzielić się poruszeniami;

⁹⁵ Patrz: Załącznik nr 1: „Spotkania”.

⁹⁶ Jeśli animator jest członkiem WŻCh, daje świadectwo własnego powołania i jego życie jest punktem odniesienia dla wspólnoty.

⁹⁷ Charyzmat nr 174 (2001).

⁹⁸ Wg NO 2: Bez względu na sposób przyjęcia, nowi członkowie powinni być wspomagani przez wspólnotę, aby przyswoić styl życia WŻCh... jako środek do podjęcia tej osobistej decyzji zaleca się doświadczenie Ćwiczeń Duchowych.

- wspiera pracę koordynatora poprzez zachęcanie członków do uczestniczenia w spotkaniach i do podjęcia odpowiedzialności we wspólnocie;
- tworzy klimat sprzyjający podejmowaniu dobrych decyzji (w tym wyborów). Zapoznaje osoby i daną wspólnotę ze stylem życia WŻCh, w której decyzje są podejmowane w duchu rozeznania;
- umożliwia i zapewnia kierownictwo w zdobywaniu doświadczeń posługi wśród najuboższych, starając się, by wśród członków wspólnoty rosła świadomość problemów niesprawiedliwości i wykluczenia społecznego;
- zapewnia kierownictwo duchowe w procesie rozpoznawania powołania, włączając w to przygotowanie do Przymierza czasowego lub dokonania wyboru alternatywnego;
- przygotowuje członków wspólnoty do podjęcia Przymierza czasowego, zapewniając pełne zaangażowanie i wsparcie wspólnoty.

200. **Na etapie rozeznawania powołania animator** pełni rolę „kierownika” skupiającego się na doświadczeniu życiowym poszczególnych osób i wspólnoty podstawowej⁹⁹.

Animator ma na tym etapie następujące zadania:

- zachęca do doświadczenia pełnych Ćwiczeń Duchowych w dowolnej formie – miesięcznych rekolekcji zamkniętych, rekolekcji w życiu codziennym lub rekolekcji podzielonych na etapy;
- pomaga w zdobyciu wiedzy i umiejętności niezbędnych w procesie podejmowania wyboru, wykorzystując wszelkie pomocne okoliczności, które odnoszą się do życia danej wspólnoty, np. poprzez:
 - pomoc w zrozumieniu i stosowaniu reguł rozeznawania,
 - promowanie postawy ignacjańskiej, np. wybierania większego dobra, uczestniczenia w sprawach najpilniejszych, gotowości, by iść tam, gdzie innych jeszcze nie było,
 - dyspozycyjność,
 - postawę „obojętności”.
- zachęca do dzielenia się poruszeniami duchowymi, np. owocami codziennego rachunku sumienia;

⁹⁹ Jeśli animator jest członkiem WŻCh, jego świadectwo życia jest ważne dla wsparcia procesu podejmowania decyzji.

- motywuje do otwarcia się na rzeczywistość świata, zwłaszcza na rzeczywistość najbiedniejszych;
- zachęca do udziału w spotkaniach i kursach wspólnoty krajowej, w których biorą udział osoby przeżywające podobny proces;
- prowadzi przez proces rozpoznawania pragnień i wyborów życiowych odnoszących się do powołania, zwłaszcza związanych z:
 - wyborem stanu życia, jeśli nie był on podjęty na wcześniejszych etapach,
 - zmianą stanu życia,
 - podjęciem Przymierza stałego lub innego podobnego wyboru.

201. Na **etapie¹⁰⁰ rozeznawania apostołstwa animator** daje wskazówki, jak żyć stylem życia WŻCh¹⁰¹, dotyczące przyjmowanych postaw, pozostawania w dyspozycji i otwartości.¹⁰² Rolą animatora jest zachęcanie do dynamicznego życia apostołskiego, zgodnie z zasadami rozeznawania apostołskiego, posyłania (w misję), wspierania i rewizji.

202. Animator nieustannie pomaga osobie, której została powierzona misja, porządkować rytm życia, tak aby mogła ona przeżywać misję efektywnie i z wiarą. Animator pomaga zachować wewnętrzny pokój, koncentrując się na sprawach najbardziej istotnych dla przeżywania misji, tak aby wszystko, co robimy, myślimy i czujemy miało swoje źródło w fundamencie, którym jest Jezus Chrystus¹⁰³.

203. **Do zadań animatora** na tym etapie należy:

- proponowanie środków pomagających, w ramach misji WŻCh i Kościoła, aktywnie wyrażać współczucie dla najuboższych i najbardziej potrzebujących¹⁰⁴;

¹⁰⁰ Współpraca jezuitów i innych osób duchownych na tym etapie jest łaską dla Wspólnoty. (Dodatek do Rekomendacji Zgromadzenia Ogólnego w Nairobi, 2003: „Współpraca między WŻCh i Towarzystwem Jezusowym”). „Ta współpraca będzie obejmować... prowadzenie grup w ich przekształcaniu się we wspólnoty apostołskie, które dzielą odpowiedzialność w misji ...”.

¹⁰¹ ZO 8 Członkowie wspólnoty, którzy podjęli Przymierze stałe, mają szczególne powołanie do towarzyszenia innym w procesie, którego już doświadczyli.

¹⁰² Wspólnota WŻCh jest spotkaniem osób w Chrystusie, komórką Jego Mistycznego Ciała, a więc jest umocowana w wierze i wspólnym powołaniu, a nie tylko w ludzkich relacjach (Charyzmat nr 136, 137, 138, 2001r. i ZO 7).

¹⁰³ *Mając do dyspozycji* wszystkie środki ignacjańskie, stajemy przed Bogiem w postawie ignacjańskiej obojętności oraz postawie opartej na Zasadzie i Fundamencie (ĆD 23) i uczynimy wszystko, co możemy, aby nasze pragnienia osiągnęły taką dojrzałość, że zostaną przyjęte przez Boga i zostaną urzeczywistnione w życiu przynosząc obfite owoce. (Projects 125, październik 2003 „*Pozostańmy wierni w zmieniającym się świecie*”).

¹⁰⁴ Projects 124, Nairobi 2003.

- przedstawianie postawy otwartości na rzeczywistość jako drogi do odkrywania nowych możliwości apostołstwa;
- stwarzanie okazji¹⁰⁵ do procesu rozważania we wspólnocie oraz udostępnianie odpowiednich środków i metod wspólnotowego rozeznawania apostołskiego, aby rozwijać apostołski wymiar wspólnoty otrzymany jako misja powierzona przez Chrystusa i Kościół;
 - zachęcanie do dzielenia się poruszeniami duchowymi, które są owocami codziennego rachunku sumienia; pozwala to interpretować dzielenie osobiste i przeprowadzać wspólnie rewizję;
 - zachęcanie do korzystania z rozeznawania i rozważania wspólnotowego jako uprzywilejowanych środków prowadzących do podejmowania decyzji, dzięki którym wspólnota się rozwija;
 - rozpoznawanie, w razie konieczności, stanów stagnacji zarówno u poszczególnych osób, jak i we wspólnocie;
 - obiektywne naświetlanie procesów zachodzących we wspólnocie, z rozpoznaniem i zasugerowaniem zagadnień, do których należy podejść bardziej wnikliwie, aby osiągnąć integrację wiary i życia codziennego;
 - zachęcanie wszystkich do korzystania z sakramentów jako centrum życia chrześcijańskiego i apostołskiego;
 - zachęcanie do pełnego przeżywania i wyrażania eklezjalnego wymiaru wspólnoty podstawowej; w tym obszarze pomaga wspólnocie asystent kościelny¹⁰⁶;
 - propagowanie środków ignacjańskich, czyli:
 - zachowywania obojętności ignacjańskiej;
 - codziennej praktyki ignacjańskiego rachunku sumienia;
 - stosowania rozeznawania oraz życia z rozeznającym sercem;
 - indywidualnego kierownictwa duchowego, które pomaga odkryć na nowo, z Bożej perspektywy, co w pocieszeniu i strapieniu¹⁰⁷ pragnie nam powiedzieć Bóg;
 - odnowy poprzez ducha i praktykę Ćwiczeń Duchowych.

¹⁰⁵ ZO 12.

¹⁰⁶ ZO 14; NO 44-45.

¹⁰⁷ ĆD 313-336: Reguły rozeznania I T i II T.

204. Animator kieruje i wspiera proces uczenia się życia powołaniem oraz zaangażowanie apostołskie. Aby dobrze wypełniać to zadanie animator pozostaje w bliskim kontakcie z koordynatorem wspólnoty podstawowej, z asystentem kościelnym oraz z innymi animatorami (wspólnoty lokalnej, krajowej, światowej), a zwłaszcza z tymi, którzy prowadzą grupy na tym samym etapie rozwoju powołania lub o podobnym zaangażowaniu apostołskim.

5.2 Rola wspólnoty w procesie wzrostu

205. Wspólnota lokalna WŻCh przyjmuje osoby przychodzące do niej i udostępnia im dar i bogactwo stylu życia WŻCh. Troszczy się o wprowadzenie osób do wspólnoty¹⁰⁸ i o formowanie ich zgodnie z charyzmatem WŻCh. W tym celu zleca osobom lub zespołom¹⁰⁹, by przy wsparciu i ocenie wspólnoty rozeznaly najważniejszy plan dla poszczególnych grup i wskazały najbardziej odpowiednich animatorów do prowadzenia procesu wspólnotowego.

206. Mając świadomość wagi formacji animatorów, wspólnoty lokalne, regionalne i narodowe wybierają najodpowiedniejsze materiały, które mogą być wykorzystywane przez osoby zaangażowane w proces formacji. Wskazane jest, żeby wspólnoty narodowe, w porozumieniu z Radą Wykonawczą, koordynowały propozycje przygotowane przez animatorów i wspólnoty podstawowe¹¹⁰.

207. Wspólnota lokalna lub narodowa jest odpowiedzialna za prowadzenie i udzielanie wskazówek osobom, które zgłaszają wspólnocie chęć rozeznania Przymierza w WŻCh; rozeznanie to jest przeprowadzane we wspólnotach podstawowych.

208. Jeżeli osoba dojdzie do wniosku, że ma inne powołanie (poza WŻCh), wspólnota powinna zapewnić jej informacje i kierownictwo duchowe pozwalające odkryć drogę w Kościele, na której będzie mogła najlepiej odpowiedzieć na wezwanie Boga¹¹¹.

209. Jako widoczny wyraz przejścia poszczególnych etapów procesu powołania (w tym również podjęcia Przymierza) można zaproponować danie świadectwa w obecności wspólnoty, np. w jakimś ważnym dla niej momencie lub podczas Eucha-

¹⁰⁸ Gdy osoba przychodzi do Wspólnoty, uzyskuje od niej pomoc w poznaniu środków wzrostu charakterystycznych dla WŻCh. Są one proponowane stopniowo poprzez pedagogię, w której ważną rolę pełni animator. (ZO 12, Charyzmat nr 174, 2001).

¹⁰⁹ Sposób, w jaki te działania są realizowane, będzie zależeć od wspólnot, ale będzie ukierunkowany na wzrost wspólnoty i jej członków.

¹¹⁰ Sposobem na to jest utworzenie struktur i zespołów międzywspólnotowych, które będą umożliwiać animatorom dzielenie się misją, dobrą praktyką, doświadczeniami, materiałami itp.

¹¹¹ W tych przypadkach można skorzystać z powiązań uwzględnionych w NO 12.

rystii. Tego typu praktyka jest ważnym znakiem pomagającym członkom wspólnoty rozpoznać działanie Boga w ich życiu oraz w życiu ich braci i sióstr.

210. Właściwe i pomocne jest organizowanie spotkań i rekolekcji dla wszystkich osób będących na tym samym etapie w podejmowaniu Przymierza czasowego¹¹² lub stałego¹¹³. Jeśli istnieje kilka wspólnot w tym samym mieście, można organizować wspólne skupienia formacyjne i/lub rekolekcje. Spotkania te będą okazją do głębszego przeżywania procesu rozeznania powołania oraz doświadczenia uniwersalnego wymiaru życia WŻCh.
211. Przymierze, zarówno czasowe, jak i stałe, powinno być zawierane w obecności wspólnoty, która akceptuje, potwierdza i świętuje podjęcie tego kroku – najlepiej podczas uroczystości odprawianej Eucharystii. Wspólnota poświadcza i aprobuje wolną odpowiedź danej osoby na wezwanie Chrystusa, potwierdzając¹¹⁴ ją oficjalną formułą¹¹⁵.
212. Wielkoduszna odpowiedź na Bożą miłość, która wyraża się w Przymierzu, wiąże poszczególne osoby z WŻCh¹¹⁶ czasowo lub na stałe. Wiadomość o tym radosnym wydarzeniu jest następnie przekazywana (najlepiej na piśmie) przez radę lub odpowiedzialnych lokalnych Krajowej Radzie Wykonawczej i/lub Światowej Radzie Wykonawczej jako świadectwo jedności wszystkich.
213. W miarę jak proces postępuje, wspólnota stopniowo przekształca się we wspólnotę apostołską i na różnych szczeblach (lokalnym, regionalnym, krajowym i światowym) tak organizuje swoje struktury, aby służyły misji. Stale ocenia i rozeznaje przydatność tych struktur, by jak najlepiej prowadzić zorganizowaną służbę apostołską. Tworzy sieci apostołskie we wspólnocie i we współpracy z innymi, szczególnie z Towarzystwem Jezusowym oraz z innymi organizacjami kościelnymi¹¹⁷.

¹¹² Charyzmat nr 172–185 (2001).

¹¹³ Charyzmat nr 190–196 (2001).

¹¹⁴ Charyzmat nr 189 (2001): Naszym wyzwaniem na dzisiaj jest znalezienie widocznych eklezyjalnych znaków tego, czym próbujemy żyć i w co wierzyć, które to znaki wyrażają teologiczny i duchowy punkt widzenia zgodny z naszą formacją.

¹¹⁵ Charyzmat nr 186-189, nr 197-198 (2001).

¹¹⁶ ZO 2; Charyzmat nr 184 (2001): Ważne jest, aby Przymierze czasowe, zgodnie z duchem Ewangelii i wewnętrznym prawem miłości, nie tylko łączyło się z szeregiem obowiązków, ale było wielkoduszną odpowiedzią Bogu, który pierwszy nas umiłował.

¹¹⁷ „Chcemy utrzymać i pogłębiać ten związek, aż dojrzeje on jako pełna współpraca między dwoma Ciałoami Apostołskimi w służbie misji Kościoła”. Patrz: zalecenia Zgromadzenia Światowego w Nairobi, 2003.

6. Zakończenie

214. Dokument ten przedstawia styl życia, który WŻCh pragnie wprowadzać w służbę ludziom i ich relacji z Bogiem, by mogli oni w swoim życiu lepiej szukać, znajdować i wypełniać wolę Bożą¹¹⁸. Powierzmy tę ważną misję WŻCh i Kościoła w ręce Pana ze słowami św. Franciszka Ksawerego:

„Prośmy Boga,
aby dał nam łaskę
otwarcia dróg
dla innych...”

¹¹⁸ Przemówienie o. Generała Petera Hansa Kolvenbacha SJ do świeckich żyjących duchowością Św. Ignacego w dniu 1 maja 2006 roku w San Ignacio El Bosque College w Santiago de Chile. „Z tego powodu o. Hurtado błaga członków WŻCh, by poznali lepiej skarb, który posiadają, by pozostali wierni swojej misji apostołskiej oraz by uświadomili sobie bardziej, jak ważne jest zapraszanie i wzywanie innych na drogę WŻCh. Prosi on również Jezuitów, żeby czynili to samo, wypełniając dekrety wielu Kongregacji Generalnych”.

Załącznik nr 1: SPOTKANIA

1. Spotkanie grupy jest idealną przestrzenią, w której życie grupy czy wspólnoty jest wypróbowywane i urzeczywistniane. Tu członkowie grupy dzielą się swoim życiem i wiarą. W miarę wzrastania grupy jako przyjaciół w Panu, spotkania wzbogacają się o duchowe doświadczenie wszystkich osób, co prowadzi do rozwijania ich misji osobistej i wspólnotowej.
2. Struktura spotkania WŻCh pomaga uczestnikowi stawić się w obecności Pana, uczestniczyć w komunii duchowej, a także wzmacniać zaangażowanie apostołskie.
 - **Modlitwa:** Modlitwa wstępna uświadamia nam, że jesteśmy powołani przez Pana. Dobrze jest, jeśli członek grupy przygotowujący tę część spotkania, umieszcza modlitwę w kontekście treści czy celu spotkania.
 - **Główna część spotkania:** jest to najdłuższa część spotkania, a jego treścią może być ćwiczenie na dany temat, rozważanie, podejmowanie decyzji, rozeznawanie, modlitwa wspólnotowa, itp. Atmosfera i duch spotkania, w pełni nasycone wiarą, nadzieją i miłością, tak charakterystycznymi dla życia chrześcijańskiego, sprzyjają duchowemu dzieleniu się życiem uczestników oraz pełnemu szacunku, aktywnemu słuchaniu siebie nawzajem.
 - **Ocena:** Na zakończenie spotkania, po jednej lub dwóch minutach ciszy, każdy uczestnik krótko dzieli się swoimi uczuciami i poruszeniami (pokój, niepokój, wezwania itp.), które się w nim wzbudziły w trakcie i na końcu spotkania. Ocena pomaga każdemu zrozumieć, co Bóg chce powiedzieć całej grupie i każdemu z osobna, a także usunąć przeszkody, jakie mogą się pojawić. Dzięki dokonaniu oceny grupa powierza swoje doświadczenie w ręce Boga w czasie modlitwy końcowej.
3. Taka struktura spotkania odwołuje się do tradycji WŻCh i jest stosowana przez większość wspólnot i grup. Stanowi ona skuteczny środek do pogłębienia powołania i zaangażowania apostołskiego. Chociaż zalecana, taka forma spotkań nie jest jedyną możliwą. Struktura i dynamika spotkań przyjęta przez daną wspólnotę podstawową powinna uwzględniać potrzeby, okoliczności oraz etap rozwoju poszczególnych członków i całej grupy.
4. Zaproponowanie struktury i dynamiki spotkania należy do animatora i koordynatora, którzy starają się pomóc poszczególnym uczestnikom i grupie odkrywać obecność Boga w ich życiu oraz wchodzić głębiej w proces wzrostu.
5. Rada wspólnoty oraz rozmaite zespoły robocze mogą przyjąć podobną formę spotkań, z główną częścią poświęconą sprawom służby lub misji powierzonej danej grupie.

Załącznik nr 2: TABELE

Tabela 1: Wymiary powołania WŻCh

Tabela 2: Etapy formacji (wzrostu) WŻCh

Etap I: Wprowadzenie - przyjęcie do WŻCh

Etap II: Tworzenie podstaw dla rozpoznania powołania

Etap III: Rozeznanie powołania

Etap IV: Rozeznanie apostolskie

Tabela 3: Znaki formacji / wzrostu WŻCh (z uwzględnieniem etapów powołania)

TABELA 1: WYMIARY POWOŁANIA WŻCh

Wymiar	Obszar	Cele <i>Nieustanne dążenie do...</i>	Uwagi szczegółowe
DUCHOWY	Bycie z Jezusem	Otwarcie na Transcendencję. Rozwijanie zmysłu wiary i nadziei.	Obecność Boga w człowieku i stworzeniu. Poznawanie i pogłębianie wiary.
	Jesteśmy Ludem Bożym	Uczestniczenie w sakramentach. Przeżywanie życia jako sakramentu.	Szczególne w Eucharystii. W życiu codziennym i wspólnotowym.
	Tożsamość ignacjańska	Skupienie uwagi na duchowości ignacjańskiej. Stanie się kontemplatywnym w działaniu.	Modlitwa, ĆD, rachunek sumienia, kierownictwo duchowe. Odnajdywanie Boga we wszystkim i wszystkiego w Bogu.
WSPÓLNOTOWY	Służyć i być z innymi	Życie w jedności braterskiej i prostocie. Rozeznawanie planów.	W pełnych pokory grupach przyjaciół w Panu. Indywidualnych i wspólnotowych.
	Wzrastanie w uniwersalizmie	Czuć się jako jedna Wspólnota Światowa. Wspieranie zespołów roboczych.	Wspólnota Światowa jako jedno ciało. Rady, zespoły apostołskie, animatorzy.
	Czucie z Kościołem	Jedność z Kościołem i jego misją. Wzrost w tożsamości świeckich.	Hierarchia, parafie, ruchy. Włączając w to różne aspekty naszego powołania.
APOSTOLSKI	Głoszenie Ewangelii	Przeżywanie swojego życia jako misji. Bezgraniczna dyspozycyjność – obojętność ignacjańska.	We wszystkich naszych czynnościach i obszarach działania. Podejmowanie apostołstwa i służby.
	Wspólnota apostołska	Wspólna praca dla Królestwa Bożego. Dzielenie się naszą misją.	Dla osiągnięcia większych efektów i jedności. Rozeznawanie, posyłanie, wspieranie i rewizja.
	Współodpowiedzialność za innych	Budowanie bardziej Bożego świata. Wspólna praca na rzecz większej sprawiedliwości.	Razem z grupami kościelnymi, szczególnie o duchowości ignacjańskiej. Z instytucjami, urzędnikami i politykami.
	Opcja preferencyjna	Identyfikacja z najuboższymi. Reformowanie nieludzkich struktur świata.	Z którymi identyfikuje się Jezus. Oznaka skuteczności naszej pracy apostołskiej.

TABELA 2: ETAPY FORMACJI (WZROSTU) WŻCh**ETAP I: WPROWADZENIE – PRZYJĘCIE DO WŻCh**

Definicja: Jest to czas wprowadzenia w WŻCh.

Cel: Etap poznania i akceptacji siebie i innych w grupie takimi, jakimi jesteśmy, aby móc odkryć w sobie głębsze pragnienia, które zostały dane przez Boga. W tym czasie kandydaci doświadczają życia wspólnotowego zdobywając podstawową wiedzę o strukturze i duchowości WŻCh.

Czas trwania etapu: Może być to kilka miesięcy. Etap ten kończy się, kiedy dana osoba przyłącza się do WŻCh.

Treści etapu	Środki	Znaki tego etapu
<ul style="list-style-type: none"> • Poznanie i akceptacja własnego życia. • Zacieśnienie więzi z Jezusem. • Otwieranie się na innych. • Podejmowanie odpowiedzialności w grupie. • Wyjaśnienie, czym jest powołanie do WŻCh. • Wprowadzenie w sakramenty chrztu i bierzmowania. • Przyjmowanie rzeczywistości jako miejsca spotykania Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> • Spotkania. • Warsztaty modlitewne i biblijne. • Środki komunikacji. • Prowadzenie przez animatora i koordynatora. • Dokumenty WŻCh, świadectwa i historie życia innych członków WŻCh. • Zaproszenie do doświadczenia służby i zaangażowania. • Kontakt ze światem ubogich. • Regularne uczestnictwo w sakramentach, szczególnie w Eucharystii. • Spotkania z innymi grupami, uroczystości i rekolekcje wspólnotowe, itp. 	<ul style="list-style-type: none"> • Umiejętność akceptowania swojej historii życia. • Pragnienie pogłębienia relacji z Bogiem, z Kościołem oraz pogłębiania osobistego powołania. • Regularne uczestniczenie w życiu wspólnoty i zapał. • Poczucie odpowiedzialności wewnątrz grupy. • Wyraźna chęć, by rozpocząć drogę (proces) WŻCh. • Troska i wrażliwość na rzeczywistość świata. • Chęć do udziału w posługach we wspólnocie i na zewnątrz niej.

ETAP II: TWORZENIE PODSTAW DLA ROZPOZNANIA POWOŁANIA

Definicja: Jest to pierwszy etap w formacji WŻCh. Inspirowany jest I Tygodniem ĆD i Wezwaniem Króla proponowanym na początku II Tygodnia ĆD.

Cel: Doświadczyć wezwania do nawrócenia, rozpoznać Boga jako „zasadę i fundament” naszego życia i całego stworzenia. Poznajemy, że jesteśmy bezwarunkowo kochani przez Boga i przeznaczeni, by znaleźć spełnienie w miłości i służbie.

Czas trwania: Od roku do 4 lat. Etap ten kończy się podjęciem Przymierza czasowego lub szukaniem innego powołania w Kościele.

Treści etapu	Środki	Znaki tego etapu
<ul style="list-style-type: none"> • Akceptacja i miłość samego siebie ze świadomością bycia stworzeniem umiłowanym przez Boga. • Poznanie i akceptacja innych, a także bycie poznanym i zaakceptowanym przez innych. • Osobista relacja z Jezusem. • Głębokie wejście w osobiste doświadczenie przebaczenia oraz wiara w bezwarunkową miłość Boga. • Wprowadzenie w doświadczenie duchowości ignacjańskiej. • Rozpoczęcie Ćwiczeń Duchowych. • Głębsze poznanie WŻCh. • Doświadczenie Boga obecnego we wspólnocie. • Bardziej krytyczne rozumienie rzeczywistości społecznej. • Kontakt z najuboższymi. 	<ul style="list-style-type: none"> • Dalsze korzystanie ze środków podejmowanych na wcześniejszym etapie. • Indywidualne kierownictwo duchowe. • Poznanie i akceptacja siebie. • Pogłębienie wiary w Jezusa. • Pogłębienie doświadczenia rachunku sumienia. • Praktyka rewizji życia. • Sesje formacyjne pogłębiające powołanie chrześcijańskie. • Udział w odpowiedzialności za życie wspólnoty lokalnej. • Spotkania i świętowanie w szerszej wspólnocie. • Autobiografia św. Ignacego. • Podstawowa wiedza psychologiczna. • Sesje na temat modlitwy i Biblii. • Ćwiczenia Duchowe. • Wprowadzanie pierwszych, próbnych, doświadczeń stylu życia WŻCh. • Posługa na rzecz grupy. • Krytyczna analiza środowiska społecznego. 	<ul style="list-style-type: none"> • Akceptacja siebie ze świadomością swoich darów i ograniczeń. • Przekonanie wspólnoty, że Jezus jest centrum jej życia. • Cenienie życia sakramentalnego i stałe w nim uczestnictwo. • Bardziej świadome pragnienie podjęcia stylu życia WŻCh. • Przyczynianie się do umacniania wspólnoty na różnych poziomach. • Lepsze polityczne i społeczno-kulturowe zrozumienie świata. • Zdecydowane przyjęcie prostego stylu życia WŻCh.

ETAP III: ROZEZNAWANIE POWOŁANIA

Definicja: Ten etap jest skoncentrowany na II Tygodniu Ćwiczeń Duchowych. Prowadzi do rozeznania i wyboru stanu lub sposobu życia.

Cel: Rozeznanie i potwierdzenie powołania do WŻCh w Kościele pozostając członkiem tego Ciała Apostolskiego lub wybierając inną drogę w Kościele. Etap ten może prowadzić do dwojakiego rozeznania i wyboru, w zależności od wieku i sytuacji życiowej danej osoby: 1. Rozeznania i wyboru stanu życia (np. świeckiego, duchownego, zakonnego) i/lub 2. Rozeznania i wyboru większej wierności obecnej drodze życia (reformy życia), na którą Pan już powołuje daną osobę.

Czas trwania: 2-8 lat. Ten etap kończy się podjęciem Przymierza stałego lub poszukaniem innej drogi w Kościele.

Treści	Środki	Znaki
<ul style="list-style-type: none"> • Integracja wartości chrześcijańskich ze wszystkimi obszarami życia. • Pojmowanie wiary chrześcijańskiej jako powołania i misji. • Wzrastanie w osobistej miłości i podążaniu za Chrystusem. • Pogłębianie powołania. • Wzrastanie w ukochaniu Kościoła. • Życie duchowością ignacjańską i lepsze jej poznanie. • Odprawienie całych Ćwiczeń Duchowych. • Doświadczenie uniwersalizmu powołania do WŻCh. • Krytyczna i chrześcijańska formacja dotycząca problemów świata. • Przyjęcie świata ubogich za punkt odniesienia. • Przystwojenie zasad bycia uczniami Chrystusa. 	<ul style="list-style-type: none"> • Dalsze korzystanie ze środków podejmowanych na wcześniejszych etapach. • Pogłębione, duchowe dzielenie się z innymi. • Lektury, podsuwanie tematów i zagadnień, kursy teologiczne dla świeckich. • Poznawanie Biblijnych przykładów powołania i modlitwa odwołująca się do nich. • Zapoznanie się z wizją Kościoła przedstawioną przez Sobór Watykański II. • Zdobywanie znajomości i doświadczenia Ćwiczeń Duchowych • Podejmowanie ignacjańskiej metody wyboru. • Zaangażowanie w służbę dla najuboższych i wykluczonych. • Podjęcie procesu prowadzącego do dokonania wyboru. • Modlitwa osobista i ignacjański rachunek sumienia. 	<p>Członek wspólnoty:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Skutecznie korzysta z metod ignacjańskich, by zintegrować wiarę i życie, a także, by zintegrować swoje życie i misję. • Odprawił całe Ćwiczenia Duchowe. • Dokonał wyboru i definitywnie zaangażował się w Ciele Apostolskim WŻCh. • Uczestniczy w życiu Kościoła i czuje się jego częścią. • Pomaga w umacnianiu wspólnoty lokalnej i krajowej. • Hojnie uczestniczy w konkretnych posługach we wspólnocie lub poza nią. • Wykazuje w swoim życiu większą ewangeliczną wrażliwość na ubogich.

ETAP IV: ROZEZNAWANIE APOSTOLSTWA

Definicja: Na tym etapie członkowie starają się trwale nadać apostolski sens wszystkim wymiarom swojego życia i wszystkim swoim zajęciom.

Cel: Zintegrowanie życia codziennego i planów osobistych z planami wynikającymi z działalności apostolskiej wspólnoty oraz ze współpracy z innymi. Coraz głębsze poznawanie rzeczywistości świata tak, aby lepiej pośredniczyć w przemianie społecznej i kulturowej oraz w budowaniu Królestwa Boga. Wykorzystanie potencjału Ciała Apostolskiego WŻCh w służbie misji Chrystusa i Jego Kościoła. Przyczynienie się do powstawania dynamicznych wspólnot, co pomoże zwiększyć skuteczność apostolską i krzewić sprawiedliwość na rzecz najuboższych.

Czas trwania: Całe życie.

Treści	Środki	Znaki etapu
<ul style="list-style-type: none"> • Pogłębianie integracji życia wiarą i sprawiedliwością. • Ewangelizowanie w życiu codziennym. • Pogłębianie naszej intymnej komunii z Chrystusem, który wypełnia misję. • Stosowanie środków duchowości ignacjańskiej, by nadawać sens apostolski codziennym zajęciom. • Pogłębienie doświadczenia bycia osobą posłaną w misję. • Rozwijanie zmysłu naszej wspólnej misji. • Życie we współodpowiedzialności – jako członkowie Ciała Apostolskiego i członkowie Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> • Dalsze korzystanie ze środków podejmowanych na wcześniejszych etapach. • Wspieranie wspólnoty w osobistym spotkaniu z Jezusem. • Odnajdywanie Boga w modlitwie apostolskiej. • Kładzenie nacisku na postawę dyspozycyjności wobec Pana. • Poddanie się ciągłej formacji ku misji w różnych obszarach. • Położenie głównego akcentu w życiu codziennym na zaangażowania indywidualne oraz apostolstwo indywidualne i wspólnotowe. • Wrażliwość na kierunki obrane przez Kościół. • Częste korzystanie z kierownictwa duchowego. • Uczestniczenie w ważnych dla WŻCh wydarzeniach (takich jak Światowy Dzień WŻCh, Zgromadzenia, itp.) • Utworzenie i zaangażowanie w fundusz solidarnościowy. 	<ul style="list-style-type: none"> • Ten etap nie ma końca. Należy upewniać się o postępach we wszystkich aspektach charakteryzujących pełnię przeżywania tego etapu. • Radosne przeżywanie wierności Chrystusowi, w komunii z Ciałem Apostolskim WŻCh. • Pełnia życia w apostolstwie, które to apostolstwo zostało rozeznane, powierzone, wsparte i ocenione przez wspólnotę. • Poddanie się ciągłej formacji. • Stałe, indywidualne kierownictwo duchowe. • Uczestnictwo w codziennym życiu Kościoła. • Zaangażowanie na rzecz najuboższych i razem z ubogimi. • Finansowe zaangażowanie na rzecz WŻCh jako Ciała Apostolskiego.

TABELA 3. ZNAKI FORMACJI / WZROSTU WŻCh (z uwzględnieniem etapów powołania)

Etapy formacji → ↓ Wymiar	Etap I Wprowadzenie i przyjęcie	Etap II Tworzenie podstaw dla rozpoznania powołania	Etap III Rozeznawanie powołania	Etap IV Rozeznawanie apostołstwa
Duchowy	<ul style="list-style-type: none"> • Pozytywne nastawienie do historii własnego życia. • Pragnienie pogłębienia więzi z Bogiem, Kościołem i swojego powołania. 	<ul style="list-style-type: none"> • Przekonanie grupy, że Jezus jest centrum jej życia. • Cenienie życia sakramentalnego i stałe w nim uczestnictwo. • Praktykowanie modlitwy. • Wprowadzanie pewnych doświadczeń Ćwiczeń Duchowych dostosowanych do tego etapu. 	<ul style="list-style-type: none"> • Efektywna ignacjańska integracja wiary, codziennego życia i misji. • Osoba wprowadza w życie i żyje doświadczeniem całości Ćwiczeń Duchowych. • Osobisty plan życia. 	<ul style="list-style-type: none"> • Poddanie się ciągłej formacji. • Stałe, osobiste kierownictwo duchowe. • Wdzięczność za dar życia • Radosne życie w wierności Chrystusowi w komunii z Ciałem Apostolskim WŻCh.
Wspólnotowy	<ul style="list-style-type: none"> • Regularne uczestnictwo i pozytywne nastawienie. • Poczucie odpowiedzialności w grupie. • Wyraźny pociąg do życia dynamiką WŻCh. 	<ul style="list-style-type: none"> • Bardziej świadome pragnienie przyjęcia stylu życia WŻCh. • Przyczynianie się do umacniania wspólnoty na różnych poziomach. • Akceptowanie siebie i innych członków wspólnoty ze świadomością mocnych stron i słabości. 	<ul style="list-style-type: none"> • Ostateczne zaangażowanie się w Ciele Apostolskim WŻCh. • Uczestniczenie w życiu Kościoła i czucie się w pełni jego częścią. • Pomaganie w budowaniu wspólnoty na wszystkich poziomach. • Wolność i otwartość na korzystanie z rozeznawania i radosne przyjmowanie misji powierzonej przez wspólnotę. 	<ul style="list-style-type: none"> • Zaangażowanie w codzienne życie Kościoła. • Pomoc w umacnianiu wspólnoty jako Ciała Apostolskiego. • Życie w rozeznanym apostołstwie wspieranym i ocenianym przez wspólnotę.
Apostolski	<ul style="list-style-type: none"> • Troska i wrażliwość na rzeczywistość świata. • Chęć współpracy w posługach we wspólnocie i na zewnątrz. 	<ul style="list-style-type: none"> • Przyjęcie w konkretnych wymiarach skromnego i prostego stylu życia WŻCh. • Lepsza orientacja w zagadnieniach politycznych i społeczno-kulturalnych. • Wprowadzanie pierwszych, próbnych, doświadczeń stylu życia WŻCh. 	<ul style="list-style-type: none"> • Hojne zaangażowanie w konkretne posługi we wspólnocie i na zewnątrz niej. • Wykazywanie (w konkretach) wrażliwości ewangelicznej i świadomości sytuacji ubogich. 	<ul style="list-style-type: none"> • Prowadzenie życia w pełni apostołskiego. • Zaangażowanie w służbie najuboższym.

Tytuł oryginału: The Process Of Growth in CLC, guidelines for formation.

Tłumaczenie z angielskiego: Dorota Kołodziejczyk
Redakcja: Małgorzata Elżanowska,
Korekta: Małgorzata Sosińska, Krystyna Seremak
Opracowanie graficzne: Anna Prawdzik